

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การเสนอผลวิจัย เรื่อง “ การตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ” เป็นการวิเคราะห์ข่าว ในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน สาม ฉบับ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ และข่าวสด แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์เนื้อหาภาพและข่าว
2. การวิเคราะห์ข้อมูลจาก ผลสำรวจความตระหนักของผู้อ่านเกี่ยวกับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ในลักษณะที่ก่อให้เกิดเหยื่อ
3. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและจรรยาบรรณ

1. การวิเคราะห์ ลักษณะการตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยวิเคราะห์จากภาพและรายละเอียดของข่าวในหน้าหนึ่ง ของหนังสือพิมพ์ ทั้ง 3 ชื่อฉบับ

การวิเคราะห์การตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยวิเคราะห์จากภาพและรายละเอียดของข่าวในหน้าหนึ่ง ตลอดปี 2540 รวม 1,095 ฉบับ ได้ภาพและข่าวที่จัดอยู่ในเกณฑ์การตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวทั้งสิ้น 225 ข่าว หลังจากที่ผ่านมาการลงรหัสจากผู้ลงรหัสทั้งหมด 3 คน พบว่า มีภาพและข่าวที่ลงรหัสตรงกันทั้งสิ้น 213 ข่าว คิดเป็นร้อยละ 94.6

จากภาพและข่าวที่ศึกษาทั้งสิ้น 213 ข่าว ได้แบ่งการวิเคราะห์ ออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน 208 ข่าว โดยแบ่งได้เป็น ลักษณะการตกเป็นเหยื่อเผยแพร่ของหนังสือพิมพ์รายวัน 5 ข่าวคิดเป็น ร้อยละ 2.3 และลักษณะการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน โดยแบ่งเป็นการรายงานด้วยภาพ 170 ภาพ (ร้อยละ 79.8)รายละเอียดของข่าว 38 ข่าว ร้อยละ 17.9) และ (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ลักษณะการตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

ลักษณะการตกเป็นเหยื่อ	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะการตกเป็นเหยื่อเผยแพร่จากการรายงานข่าว	5	2.3
ลักษณะการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน		
จากการนำเสนอภาพ	170	79.8
จากการนำเสนอรายละเอียดของข่าว	38	17.9
รวม	213	100

1. การวิเคราะห์ ในลักษณะการตกเป็นเหยื่อเผยแพร่ของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 การรายงานด้วยภาพหรือรายละเอียดของพยาน จากการวิเคราะห์ไม่พบการรายงานข่าวลักษณะนี้

1.2 การนำเสนอข่าวที่ผิดพลาด ขาดการตรวจสอบความถูกต้อง ขาดความรอบคอบ จากการวิเคราะห์ พบว่า มีการรายงานข่าวทั้งหมด 5 ข่าว มีข่าวที่ขาดการตรวจสอบความถูกต้อง 2 ข่าว การรายงานเพื่อหวังผลในยอดขาย 1 ข่าว ข่าวที่นำเสนอโดยสุจริตใจแต่ขาดความรอบคอบเป็นผลทำให้ผู้ตกเป็นข่าวเสียหาย 2 ข่าว

ตัวอย่างข่าวการตกเป็นเหยื่อจากการเผยแพร่

ข่าวการเสียชีวิตของ นายบัญชา สุพรรณโรจน์ นักท่อน้ำหนึ่งทีมชาติ ที่มีฉายาว่า " หมูอวกาศ " จากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับ วันที่ 14 พฤษภาคม 2540 ข่าวนี้ มีผลทำให้สื่อ ทั้งวงการกีฬา รวมทั้งประชาชนทั้งประเทศที่นิยมชมชอบนายบัญชา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สร้างความตื่นตกใจให้กับครอบครัวของนายบัญชา เป็นผลครอบครัวให้ตกอยู่ในความโศกเศร้า จนเกือบจะทำให้มารดาของนายบัญชาต้องเสียชีวิต เพราะความตกใจเนื่องจากเป็นโรคหัวใจอยู่ก่อนแล้ว กว่าจะทราบความจริงว่า ผู้ตายมิใช่ นายบัญชา ก็ทำให้เกิดความโกลาหล วุ่นวายไปทั่วทั้งวงการกีฬาและครอบครัวของนายบัญชา และสุดท้าย ทำให้นายบัญชาต้องออกมาแถลงข่าว ให้สัมภาษณ์ และเตือนหนังสือพิมพ์ให้ระมัดระวังในการเสนอข่าว โดยตรวจสอบความถูกต้องของข่าวก่อนนำเสนอสู่ ประชาชน เพื่อกันความผิดพลาดอีก และชี้ว่าเป็นบทเรียนสำคัญของหนังสือพิมพ์ในการเสนอข่าว (ข่าวสด 15,18 พฤษภาคม 2540 และ เดลินิวส์ 15

พฤษภาคม 2540) และเมื่อ นายบัญชา สุพรรณโรจน์ ออกมาปรากฏตัวในวันรุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ทำการแก้ข่าวโดยนำภาพผู้ตายมาลงอีกครั้งและผู้สื่อข่าวเข้าใจว่าเป็นนายบัญชา โดยไม่มีการออกมาขอโทษในการเสนอข่าวผิดพลาด

2. การวิเคราะห์ลักษณะการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน

1. การวิเคราะห์การนำเสนอภาพในหน้าหนึ่งของ หนังสือพิมพ์ ทั้ง 3 ชื่อฉบับ รวมทั้งสิ้น 170 ภาพข่าว ได้จำแนกภาพออกได้เป็น 3 กลุ่ม ตามลักษณะการนำเสนอ ดังนี้

1. ภาพการตายในลักษณะที่สะท้อนความโหดเหี้ยม รุนแรง หรือ อุจาด หวาดเสียว
2. ภาพการเปิดเผยหน้าตา สตรี เด็กและเยาวชนที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศ
3. ภาพผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

จากการวิเคราะห์ พบว่า ภาพการตายที่สะท้อนความโหดเหี้ยม ทารุณ ๆ มีการนำเสนอมากเป็นอันดับหนึ่ง ถึง 140 ภาพ คิดเป็น ร้อยละ 82.3 รองลงมาคือ ภาพสตรี เด็กและเยาวชนที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศ เสนอ 21 ภาพ หรือร้อยละ 12.3 และภาพเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด มีการนำเสนอน้อยที่สุด 9 ภาพ หรือร้อยละ 5.3

ตารางที่ 2 จำนวนภาพและร้อยละ การตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อนในภาพรวม และเปรียบเทียบระหว่างหนังสือพิมพ์ทั้งสามฉบับ

ภาพ	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ข่าวสด	รวม
	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ
ภาพการตายที่แสดงให้เห็นความโหดร้ายทารุณ หรือ หวาดเสียว สยดสยอง	67 (47.0)	61 (43.6)	12 (8.6)	140 (100)
ภาพสตรี เด็กและเยาวชนที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศ	13 (61.9)	6 (28.6)	2 (9.5)	21 (100)
ภาพผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน	6 (66.7)	1 (11.1)	2 (22.2)	9 (100)

เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการนำเสนอภาพของหนังสือพิมพ์ทั้ง 3 ชื่อฉบับ จากตารางที่ 2 พบว่า ไทยรัฐ นำเสนอภาพทั้ง 3 ลักษณะมากเป็นอันดับหนึ่ง เดลินิวส์ นำเสนอภาพที่แสดงให้เห็นความโหดร้ายทารุณหรือ หวาดเสียว สยดสยอง และภาพผู้ถูกล้วงละเมิดทางเพศ มากเป็นอันดับสอง โดยนำเสนอในปริมาณที่ใกล้เคียงกับไทยรัฐ ในขณะที่ ข่าวสด นำเสนอภาพที่แสดง

ให้เห็นความโหดร้ายทารุณหรือ หวาดเสียว สยดสยอง น้อยที่สุด แต่เสนอภาพผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน เป็นอันดับสอง

แต่เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการนำเสนอภาพ 3 ลักษณะของหนังสือพิมพ์ทั้ง สามฉบับ พบว่า ภาพการตายในลักษณะที่สะท้อนความโหดเหี้ยม รุนแรง หรือ อุจาด หวาดเสียว เดลินิวส์ นำเสนอเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ ร้อยละ 89.7 รองลงมาคือ ไทยรัฐ ร้อยละ 77.9 และข่าวสด ร้อยละ 75 ในภาพสตรีเด็กและเยาวชนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ นั้น ไทยรัฐเสนอเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 15.2 รองลงมาคือ ข่าวสด ร้อยละ 12.5 และเดลินิวส์ ร้อยละ 8.8 และในภาพเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ข่าวสด เสนอเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ 12.5 รองลงมา คือ ไทยรัฐ ร้อยละ 6.9 และ เดลินิวส์ ร้อยละ 1.5 (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงสัดส่วนการการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน จากภาพของหนังสือพิมพ์ทั้ง สามฉบับ

ภาพ	ไทยรัฐ / ร้อยละ	เดลินิวส์ / ร้อยละ	ข่าวสด / ร้อยละ
ภาพการตายที่แสดงให้เห็นความโหดร้ายทารุณ หรือ หวาดเสียว สยดสยอง	67 (77.9)	61 (89.7)	12 (75.0)
ภาพสตรีเด็กและเยาวชนที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ	13 (15.2)	6 (8.8)	2 (12.5)
ภาพผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน	6 (6.9)	1 (1.5)	2 (12.5)
รวม	86 (100)	68 (100)	16 (100)

2. การวิเคราะห์รายละเอียดของข่าวของการรายงานข่าวที่ทำให้เกิดเหยื่อจากการรายงานข่าว ในลักษณะการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน จากการรายงานข่าวทั้งสิ้น 38 ข่าว พบว่า ไทยรัฐ รายงานข่าวมากเป็นอันดับหนึ่งคือ 18 ข่าว หรือร้อยละ 47.4 รองลงมาคือ ข่าวสด 11 ข่าว หรือร้อยละ 29 ส่วนเดลินิวส์ น้อยที่สุด 9 ข่าว หรือร้อยละ 23.7

เมื่อแบ่งลักษณะการรายงานข่าวเป็น 2 ลักษณะ คือ การรายงานข่าวผู้กระทำผิด ที่เป็นเด็กและเยาวชน และ การรายงานข่าวผู้ถูกกระทำ ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในสตรี เด็กและเยาวชน (ในกรณี ยังมีชีวิตอยู่) พบว่า การรายงานข่าวผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน มีการรายงานข่าวทั้งสิ้น 13 ข่าว ไทยรัฐและข่าวสด รายงานข่าวในจำนวนที่เท่ากันคือ 5 ข่าว หรือร้อยละ 38.5 ส่วนเดลินิวส์ มีการรายงานข่าว 3 ข่าว หรือ ร้อยละ 23

ส่วนการรายงานข่าวผู้ถูกระทำ ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มีการรายงานข่าวทั้งสิ้น 25 ข่าว ไทยรัฐยังคงรายงานมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ 13 ข่าว หรือร้อยละ 52 รองลงมาคือ เดลินิวส์ และข่าวสด ในจำนวนที่เท่ากันคือ 6 ข่าว หรือร้อยละ 24 (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 สัดส่วนการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ทั้งสามฉบับ

หนังสือพิมพ์	ข่าวผู้กระทำผิด จำนวน / ร้อยละ	ข่าวผู้ถูกระทำ จำนวน / ร้อยละ	รวม จำนวน / ร้อยละ
ไทยรัฐ	5 (38.5)	13 (52.0)	18 (47.4)
เดลินิวส์	3 (23.0)	6 (24.0)	9 (23.7)
ข่าวสด	5 (38.5)	6 (24.0)	11 (29.0)
รวม	13 (100)	25 (100)	38 (100)

ในการรายงานข่าว ที่เป็นลักษณะการเกิดเหยื่อซ้ำซ้อนนั้น เกิดจากการรายงานชื่อที่อยู่จริงของผู้ตกเป็นข่าว หรือการใช้ชื่อสมมติ แต่บอกชื่อบิดา - มารดา ที่อยู่ หรือสถาบันที่ผู้ตกเป็นข่าวสังกัดอยู่ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทุกอย่างที่กล่าวมา ในส่วนของการรายงานข่าวผู้กระทำผิดนั้น จากการวิเคราะห์ พบว่า

การรายงานโดยใช้ ชื่อ - นามสกุล จริงของผู้ตกเป็นข่าว มีทั้งสิ้น 11 ข่าว เป็นการรายงานของไทยรัฐและข่าวสด จำนวนเท่าๆกันคือ 4 ข่าวหรือร้อยละ 36.4 ที่เหลือเป็นการรายงานของเดลินิวส์ 3 ข่าว หรือร้อยละ 27.2

การรายงานโดยใช้ นามสมมติ พบว่ามีการรายงาน 2 ข่าว เป็นของไทยรัฐและข่าวสด ฉบับละ 1 ข่าว

การรายงานชื่อบิดา - มารดาของผู้กระทำผิด พบว่า มีการรายงาน 2 ข่าว เป็นการรายงานของไทยรัฐ ทั้งหมด

การรายงานที่อยู่ของผู้กระทำผิด พบว่า มีจำนวน 5 ข่าว เป็นการรายงานของไทยรัฐ 3 ข่าวหรือร้อยละ 60 ข่าวสด 2 ข่าว หรือร้อยละ 40 ส่วนเดลินิวส์ไม่พบการรายงานข่าว

การรายงานชื่อสถาบันที่ผู้กระทำผิดสังกัดอยู่ พบว่า มีจำนวน 5 ข่าว เป็นการรายงานของไทยรัฐ 3 ข่าว หรือร้อยละ 60 ข่าวสด 2 ข่าว หรือร้อยละ 40 ส่วนเดลินิวส์ไม่พบการรายงานข่าว

จะเห็นได้ว่า ลักษณะการรายงานข่าวที่ตกเป็นเหยื่อทั้ง 3 ลักษณะ ไทยรัฐ มีการรายงานข่าวครบทุกลักษณะ และเป็นสัดส่วนที่สูง ส่วนหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เป็นหนังสือพิมพ์เป็นลักษณะการตกเป็นเหยื่อน้อยที่สุด นอกจากรายงานชื่อจริงแล้ว ไม่พบการรายงานลักษณะอื่น ส่วนการใช้อักษรย่อของผู้ตกเป็นข่าว ไม่พบการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับใดๆ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 สัดส่วนการเสนอรายละเอียดของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

หนังสือพิมพ์	ชื่อจริง	ชื่อบิดา- มารดา	ที่อยู่	สถาบัน
	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ
ไทยรัฐ	4 (56.4)	2 (100)	3 (60.0)	2 (66.7)
เดลินิวส์	3 (27.2)	-	-	-
ข่าวสด	4 (36.4)	-	2 (40.0)	1 (33.3)
รวม	11 (100)	2 (100)	5 (100)	3 (100)

ในส่วนการรายงานข่าวของผู้ถูกกระทำ ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ นั้น พบว่า การรายงานชื่อ-สกุลจริง ของผู้ตกเป็นข่าว 3 ข่าว เป็นการรายงานของข่าวสด 2 ข่าวหรือร้อยละ 66.7 และไทยรัฐ 1 ข่าว หรือร้อยละ 33.3 ส่วนเดลินิวส์ไม่พบการรายงานข่าว

การรายงานชื่อ บิดา- มารดา ของผู้ตกเป็นข่าว มีการรายงาน 17 ข่าว ไทยรัฐมาเป็นอันดับหนึ่งคือ 9 ข่าว หรือร้อยละ 56.6 อันดับสองเป็นเดลินิวส์ และข่าวสดเท่าๆกันคือ 4 ข่าว หรือร้อยละ 23.5

การรายงานที่อยู่จริงของผู้ตกเป็นข่าว มีการรายงาน 9 ข่าว เป็นการรายงานของไทยรัฐ 5 ข่าวหรือร้อยละ 56.6 ที่เหลือเป็นของข่าวสดทั้งหมด คือ 4 ข่าว หรือร้อยละ 44.4 ส่วนเดลินิวส์ไม่พบการรายงานข่าว

การรายงานชื่อสถาบันที่ผู้ตกเป็นข่าวสังกัดอยู่ มีการรายงานทั้งสิ้น 3 ข่าว เป็นการรายงานของไทยรัฐ ทั้งหมด

การรายงานรายละเอียดของเหตุการณ์จนผู้อ่านสามารถจินตนาการได้ พบการรายงาน 3 ข่าว เป็นการรายงานของเดลินิวส์ 2 ข่าว หรือ ร้อยละ 66.7 และไทยรัฐ 1 ข่าว หรือร้อยละ 33.3

จะเห็นได้ว่า การให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ถูกกระทำที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น ไทยรัฐมีการรายงานมากเป็นอันดับหนึ่งถึงสามประเภท ยกเว้นการรายงานชื่อจริงที่ ข่าวสด รายงานมาก

เป็นอันดับหนึ่ง และการรายงานรายละเอียดจนสามารถจินตนาการได้ซึ่ง เดลินิวส์ รายงานมากเป็นอันดับหนึ่ง (ตารางที่ 6)

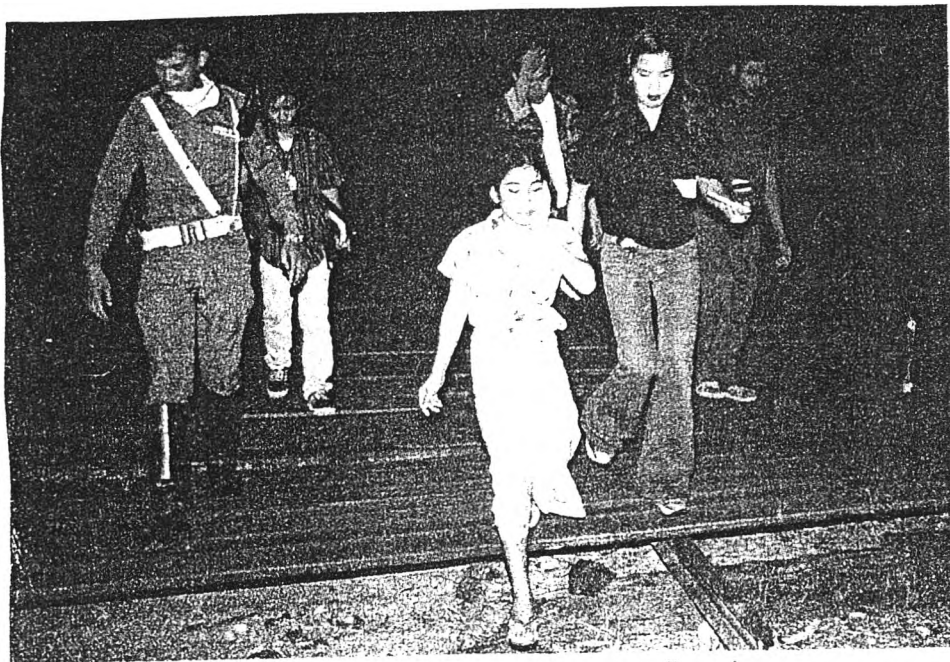
ตารางที่ 6 สัดส่วนการรายงานข่าวผู้ถูกระงับที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ของหนังสือพิมพ์รายวัน

หนังสือพิมพ์	ชื่อจริง	ชื่อบิตา-มารดา	ที่อยู่	สถาบัน	รายละเอียดฯ *
	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ	จำนวน / ร้อยละ
ไทยรัฐ	1 (33.3)	9 (53.0)	5 (55.6)	3 (100)	1 (33.3)
เดลินิวส์	-	4 (23.5)	-	-	2 (66.7)
ข่าวสด	2 (66.7)	4 (23.5)	4 (44.4)	-	-
รวม	3 (100)	17 (100)	9 (100)	3 (100)	3 (100)

* หมายถึง รายละเอียดที่ผู้อ่านสามารถจินตนาการเหตุการณ์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับ ผู้เคราะห์ร้ายได้ราวกับอยู่ในเหตุการณ์จริง

ตัวอย่างการนำเสนอภาพ และข่าว ของหนังสือพิมพ์รายวัน ที่เป็นการสร้างเหยื่อ

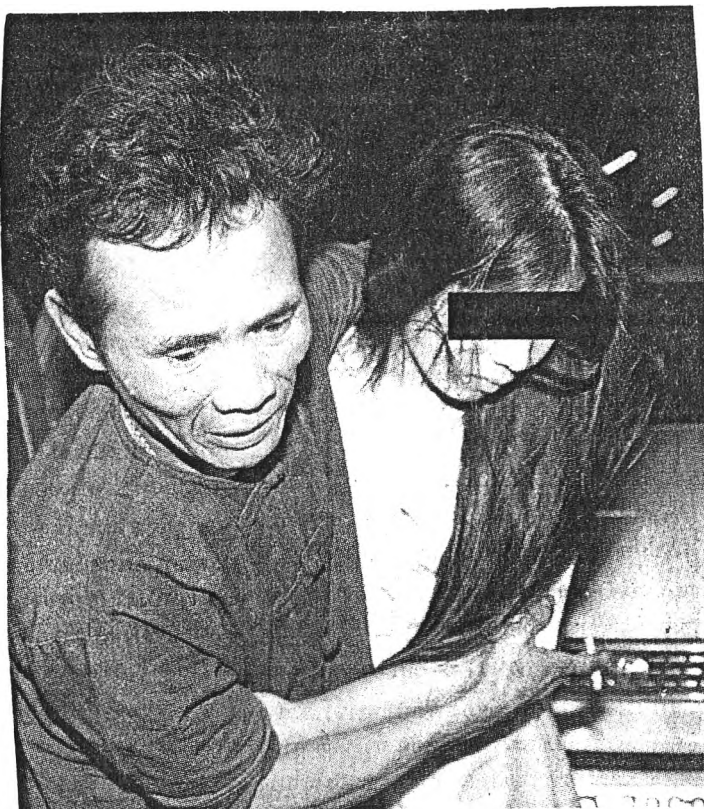
1.ภาพ " สุดชวย " (เดลินิวส์ 12 เมษายน 2540)

สุดชวย...นางเล็ก (นามสมมุติ) สาวโรงงานย่านอ่อนน้อมมาขึ้นรถที่หมอชิตจะกลับบ้าน
ฉลองสงกรานต์ถูกวางร้ายย่านหมอชิตจุดเข้าโบกี้รถไฟข่มขืนยับ

ภาพนี้แม้จะใช้นามสมมุติ แต่ภาพที่ปรากฏออกมานั้น ชัดเจนจนไม่ต้องการคำบรรยายว่าหลังจากการนำเสนองานไปแล้วผลกระทบต่อผู้ตกเป็นข่าวและครอบครัว จะได้รับความอับอายและสะเทือนใจ มากน้อยแค่ไหน โดยเฉพาะผู้ตกเป็นข่าว กำลังจะเข้าสู่พิธีวิวาห์ ในอนาคตอันใกล้

2. ภาพ " อ้อมอกพ่อ " (ข่าวสด 9 กุมภาพันธ์ 2540)

◊ **อ้อมอกพ่อ** - นายบุญ บัวผัด ชาวบ้านจาก จ.พะเยา โอบกอดคน.ส.แมว(นามสมมุติ) อายุ 16 ปี ลูกสาวที่ถูกลอบไปขายที่ร้านอาหารสุขใจ จ.ราชบุรี และดร.กอง ไรบฯ บุคคลช่วยเหลือนมาได้เมื่อคืนวันที่ 7 ก.พ.

แม้ภาพจะไม่ได้บอกชื่อจริงของผู้ตกเป็นข่าว แต่ได้รายงานชื่อบิดา พร้อมกับถ่ายภาพบิดากับผู้ตกเป็นข่าว ซึ่งก็ไม่ต่างไปจากการระบุชื่อจริง เพราะผู้ที่อยู่ในสังคมเดียวกับผู้ตกเป็นข่าว ย่อมทราบดีว่า เป็นใคร นั้น หมายถึง การนำมาซึ่งความอับอาย ให้เกิดกับครอบครัวและผู้ตกเป็นข่าว

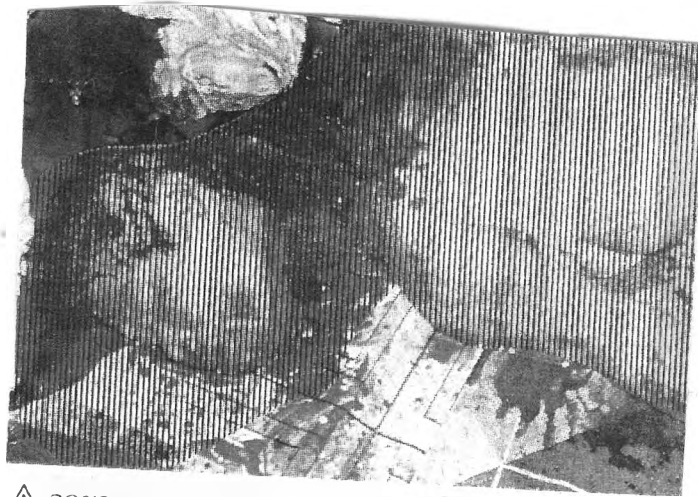
3. ภาพ " น.ร. - นักเลง " (ไทยรัฐ 12 กันยายน 2540)

นร.-นักเลง ▶
 นายเอกชัย บุญมี กับ
 นายวิสูตร งามสะอาด 2
 นักเรียน-นักเลง ถูกตำรวจ
 สน.บุคคโล ควบคุมตัว
 ใต้กุญแจมือ เนื่องจาก
 ต้องสงสัยว่าเป็นมือปืน
 ที่ยิงถล่มกลุ่มนักเรียน
 คู่่อริ แล้วกระสุนพลาด
 มาโดน นส.สาวตาย.

ภาพนี้ แม้จะมีแถบดำคาดที่ใบหน้าเยาวชนผู้กระทำผิด แต่การใส่ ชื่อ- นามสกุลจริง ลง
 ไปในการบรรยายภาพ ย่อมทำให้ผู้ตกเป็นข่าวได้รับความเสียหายต่ออนาคตได้

4. ภาพ " คอขาด " (ไทยรัฐ 17 ธันวาคม 2540)

▲ คอขาด สภาพศพสุดสยองของนางอมยิ้ม นมสงวน แม่เจ้าอาทิ 73 ปี นายสตี๊ด นิมสงวน ผู้แค้นใจเดียวกับ ไซมอนด์คาร์เตอร์คองคเนททะเลจีน

5. ภาพ " ถลกหนังหัว " (ไทยรัฐ 3 พฤศจิกายน 2540)

◀ ถลกหนังหัว

สภาพศพชาวอเมริกัน
ถูกฆาตกรโหดเชือดคอ
ถลกหนังหัวจนเหลือแต่
กะโหลก สดมันหน้าและมือ
ที่ส่องข้ามห้อง แล้วนำศพ
มอมไว้ในห้องน้ำจนจันทัน
อดีต ผอ.สุวิภาฯ จ.ชลบุรี
สวดมนต์จากบันทึกเล่าเรื่อง
ทุกข์ชาติตบฏหมาย.

6. ภาพ " คิดมาก " (เดลินิวส์ 30 เมษายน 2540)

คิดมาก...นางจติ สีส่อน ตั้งท้องได้ 3 เดือนพร้อมด้วย ด.ช.เฉลิมเกียรติ บุตรชายวัย 10 ขวบ ผูกคอตายภายในบ้านทาวน์เฮ้าส์ 3 ชั้น หมู่บ้านวิภาวดีวิลล์ สาเหตุมาจากผู้ตายมีหนี้สินมากเลยคิดสั้น

ทั้งภาพ " คอขาด " " ถลกหนังหัว " และ " คิดมาก " เป็นภาพการตายที่สื่อแสดงให้เห็นความ รุนแรง โหดร้ายทารุณ ความสยดสยอง และ น่าสมเพชเวทนา ซึ่งหนังสือพิมพ์ทั้งสามฉบับ รวมกัน มีการเสนอภาพลักษณะนี้ถึง 140 ภาพ โดยเฉลี่ยแล้ว จะมีภาพนี้ออกสู่สายตาสาธารณชน วันเว้นวัน ซึ่งนับว่ามากมาย เพราะนอกจากจะสร้างความสะเทือนใจให้กับ ครอบครัวผู้ตกเป็นข่าว เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว เช่นกัน ผู้อ่านก็ตกเป็นเหยื่อของภาพรุนแรงนี้ด้วย จากการนำเสนอสิ่งชั่วๆ สภาพจิตใจของผู้อ่านย่อมแย่ลงไปด้วย เป็นการตอบสนองข่าวนั้นๆ จนเกิดความเคยชิน และจะเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปเลย ย่อมไม่เป็นผลดีต่อเด็กและเยาวชนในอนาคต เพราะหากซาชินกับภาพรุนแรง อาจส่งผลให้มีพฤติกรรมรุนแรงในอนาคตได้

7. ข่าว " ช่มชู้นนักศึกษาพริตูด " (ไทยรัฐ 27 พฤศจิกายน 2540)

ไทยรัฐได้ให้รายละเอียดว่า " ..... น.ส.รัตน์ (นามสมมุติ) วัย 21 ปี เป็นนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ ปี 3 .....หายตัวไปพร้อมกับทรัพย์สินมีค่านับล้านบาท คือ รถเก๋งสปอร์ตฮอนด้าพริตูด สีบรอนส์เงิน ทะเบียน 9ส - 5306 กรุงเทพมหานคร ..... โดยนายธนิศ ทับเกลียว อายุ 23 ปี เจ้าหน้าที่กรมบังคับคดี แฟนหนุ่มของ น.ส. รัตน์ .....เป็นถึงลูกสาว ส.จ. และเป็นหลานนายพลตำรวจ ..... "

ข่าวนี้แม้จะไม่ระบุชื่อ - ที่อยู่ ของนักศึกษา สาว แต่ก็ ระบุ ปีและคณะ รวมทั้งชื่อของคนรัก สถาบันที่คนรักของผู้ตกเป็นข่าวสังกัดอยู่ พร้อมทั้งระบุ ยี่ห้อรถและหมายเลขทะเบียนรถ การให้รายละเอียดเช่นนี้ ก็เพียงพอที่จะทราบว่ามีใครหรือรายเป็นใคร แม้ว่าจะระบุอย่างกว้างๆว่าเป็นลูกและหลานใคร แต่นั่นก็เปรียบเสมือนเป็นการตอกย้ำข้อมูลให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชำร่าย หนังสือพิมพ์ยังตอกย้ำความรู้สึกของครอบครัวผู้เคราะห์ร้ายและผู้อ่านทุกคนด้วย อีกว่า " .....ส่วนบนเตี้ยและตามพื้นห้อง ได้ปรากฏสภาพน่าทุเรศ อุจาดยิ่งกว่า คือกองอาเจียน ซึ่งคาดว่าเป็นของเหยื่อ นักศึกษาสาวที่ถูกมอมยา เร็ยรวด กระจัดกระจายไปทั่วห้อง ผสมกับคราบอสุจิ ที่เป็นกระเซ็นไปทั่วผ้าปูที่นอนและพื้นห้อง เป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าคนร้ายได้ลงมือช่มชู้น อย่างวิตถารทารุณ ..... "

จะเห็นได้ว่า รายละเอียดในลักษณะนี้จะลึกประเทาะนี้ ไม่จำเป็นในการรับสารของผู้อ่านแต่อย่างใด เพราะเพียงแค่งานข่าว ที่ให้ประชาชนทราบถึงลักษณะการก่อเหตุร้าย และเตือนภัยให้ประชาชนระมัดระวัง ในการช่มชู้ในยามกลางคืนก็สมควรแล้ว การรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เคราะห์ร้าย อย่างละเอียด ในลักษณะนี้ ผลกระทบที่เกิดขึ้น ย่อมเลวร้ายกว่าเหตุการณ์ที่ผู้เคราะห์ร้ายประสบหลายเท่าตัว เพราะนอกจากจะอับอายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ยังเป็นเสมือนการประจานด้วยความตั้งใจของหนังสือพิมพ์รายวันอีกด้วย

ผลจากการรายงานนี้ ทำให้ พล.ต.ต. พิทยา เจริญพานิช ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ได้ออกมาให้สัมภาษณ์ ตีติงถึงสื่อมวลชนในไทยโพสต์ ฉบับวันที่ 28 พฤศจิกายน 2540 ว่า ให้มีการรับผิดชอบในการเสนอข่าว เพราะถึงแม้จะใช้นามสมมุติ แต่รายละเอียดอื่นๆ ก็พอที่จะทำให้ คนใกล้ชิดทราบว่า เจ้าทุกข์คือใคร ผู้เสียหายย่อมเกิดความอับอายและไม่กล้าไปเรียนหนังสือ และเข้าสังคม

2. การวิเคราะห์ข้อมูลจาก ผลสำรวจความตระหนักของผู้อ่านเกี่ยวกับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ในลักษณะที่ทำให้เกิดเหื่อจากการรายงานข่าว

การวิเคราะห์ข้อมูล จากผลการสำรวจความตระหนัก ต่อการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันของประชาชน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 : คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้กรอกแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ การศึกษา

ตอนที่ 2 : คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการอ่าน ได้แก่ หนังสือพิมพ์รายวันที่อ่านเป็นประจำ ความบ่อยครั้งในการอ่าน วิธีการอ่าน ความเชื่อถือในหนังสือพิมพ์รายวันที่อ่าน ความสนใจในเนื้อหาข่าว

ตอนที่ 3 : ประกอบด้วยถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้อ่านเกี่ยวกับการนำเสนอภาพและข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ความตระหนักในรูปแบบการนำเสนอและผลดี ผลเสียของการรายงานข่าว ในลักษณะที่ทำให้เหื่อ โดยนำเอาข่าวที่เกิดขึ้นจริงในปี 2540 มาเป็นตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 10 ตัวอย่าง โดยแบ่งการสอบถามเป็นสองส่วน

ส่วนที่หนึ่ง : ประกอบด้วยภาพและข่าว 4 ตัวอย่าง เพื่อให้ผู้อ่านประเมินผลดีและผลเสีย ความเหมาะสมทางจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอ

ส่วนที่สอง : เป็นภาพและข่าว 6 ตัวอย่าง เพื่อให้ผู้อ่านประเมินความเหมาะสมในการนำเสนอ และเปรียบเทียบภาพหรือรายละเอียดที่มีลักษณะแตกต่างกัน เพื่อดูว่าผู้อ่านจะตระหนักถึงความแตกต่างในรูปแบบการนำเสนอหรือไม่

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 129 คน เป็นชาย 56 คนหรือ ร้อยละ 43.4 หญิง 73 คนหรือ ร้อยละ 56.6 ด้านอายุ พบว่า มีอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 20 คน หรือ ร้อยละ 15.5 อายุระหว่าง 21 - 30 ปี 38 คน หรือ ร้อยละ 29.5 อายุระหว่าง 31 - 40 ปี จำนวน 41 คนหรือ ร้อยละ 31.8 อายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 21 คน หรือ ร้อยละ 16.3 อายุระหว่าง 51 - 60 ปี จำนวน 9 คน หรือ ร้อยละ 7 ด้านการศึกษา พบว่า กว่า ครึ่ง (ร้อยละ 60.5) เป็นผู้มีการศึกษาระดับสูงกว่า ม.6 - ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า รองลงมาคือ ระดับ ม.4 - ม.6 นอกนั้นจำนวนไม่แตกต่างกันนัก คือ ป.6 หรือต่ำกว่า ร้อยละ 2.5 ม.1 - ม.3 ร้อยละ 7.8 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 4.7 (ตารางที่ 7 - 9)

ตารางที่ 7 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	56	43.4
หญิง	73	56.6
รวม	129	100

ตารางที่ 8 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

ระดับอายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	20	15.5
21 - 30 ปี	38	29.5
31 - 40 ปี	41	31.8
41 - 50 ปี	21	16.3
51 - 60 ปี	9	7.0
60 ปี ขึ้นไป	-	-
รวม	129	100

ตารางที่ 9 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ป.6 หรือต่ำกว่า	7	5.4
ม.1 - ม.3	10	7.8
ม.4 - ม.6 หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ เทียบเท่า	28	21.7
อนุปริญญา - ปริญญาตรี หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า	78	60.5
สูงกว่าปริญญาตรี	6	4.7
รวม	129	100

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการอ่าน

2.1 หนังสือพิมพ์รายวันที่อ่านจากการสำรวจ พบว่า ไทยรัฐ เป็นหนังสือพิมพ์ที่ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านมากที่สุด ถึง 92 คน หรือ ร้อยละ 71.3 เดลินิวส์ มีผู้อ่านประจำมากเป็นอันดับสอง จำนวน 72 คน หรือ ร้อยละ 55.8 อันดับสาม คือ ข่าวสด จำนวน 52 คน หรือ ร้อยละ 40.3 อันดับสี่ มติชน จำนวน 25 คนหรือ ร้อยละ 19.4 อันดับห้า สยามรัฐ ไทยโพสต์ แนวหน้า จำนวน ฉบับละ 3 คน เท่ากัน หรือร้อยละ 2.3 ส่วนหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ไม่มีผู้อ่าน (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 จำนวนผู้อ่านหนังสือพิมพ์รายวัน แต่ละชื่อฉบับ เป็นประจำ จากจำนวนผู้อ่านทั้งหมด 129 คน

จำนวน / หนังสือพิมพ์	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ข่าวสด	มติชน	สยามรัฐ	ไทยโพสต์	แนวหน้า	บ้านเมือง
จำนวนผู้อ่าน	92	72	52	25	3	3	3	-
ร้อยละ *	71.3	55.8	40.3	19.4	2.3	2.3	2.3	-

* คิดจำนวนผู้อ่าน 129 คน

2.2 ความถี่ในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน

ความถี่ในการอ่าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างประมาณครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 50.4 อ่านหนังสือพิมพ์ทุกวัน อีกร้อยละ 24.0 อ่านไม่แน่นอนแล้วแต่โอกาส ร้อยละ 19.4 อ่านสัปดาห์ละ 3 - 5 วัน ที่เหลือ ร้อยละ 6.2 อ่านสัปดาห์ละ 1 - 2 วัน (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 ความบ่อยในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน

ความบ่อยในการอ่าน	จำนวน	ร้อยละ
ทุกวัน	65	50.4
สัปดาห์ละ 3 - 5 วัน	25	19.4
สัปดาห์ละ 1 - 2 วัน	8	6.2
ไม่แน่นอนแล้วแต่โอกาส	31	24.0
อื่นๆ	0	0
รวม	129	100

2.3 วิธีการอ่าน

วิธีการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน ที่พบมากที่สุด คือ อ่านพาดหัวข่าวและรายละเอียดของข่าวเพียงบางเรื่องที่สนใจ ร้อยละ 48.8 รองลงมาคือ การอ่านเฉพาะข่าวและบทความที่สนใจทุกเรื่อง ร้อยละ 24.8 ส่วนที่เหลือพฤติกรรมกรรมการอ่านไม่แตกต่างกันมากนัก คือ อ่านทั้งฉบับผ่านๆ และไม่แน่นอนแล้วแต่โอกาส อ่านเฉพาะหัวข่าวหรือดูเฉพาะภาพประกอบข่าว อ่านข่าวและบทความทุกคอลัมน์ และอ่านพาดหัวข่าวและรายละเอียดทุกเรื่อง (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 วิธีการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน

วิธีการอ่าน / จำนวนผู้อ่าน	จำนวน	ร้อยละ
พาดหัวข่าวและรายละเอียดของข่าวเพียงบางเรื่องที่สนใจ	63	48.8
อ่านเฉพาะข่าวและบทความที่สนใจทุกเรื่อง	32	24.8
อ่านทั้งฉบับผ่านๆ	12	9.3
ไม่แน่นอนแล้วแต่โอกาส	12	9.3
อ่านเฉพาะพาดหัวข่าวหรือดูเฉพาะภาพประกอบข่าว	9	7.0
อ่านข่าวและบทความทุกคอลัมน์	7	5.4
อ่านพาดหัวข่าวและรายละเอียดข่าวทุกเรื่อง	6	4.2

2.4 ความเชื่อถือ

ความเชื่อถือในหนังสือพิมพ์รายวันที่อ่าน พบว่า ไทยรัฐ เดลินิวส์ ซึ่งมีผู้อ่านมาก เป็นสองอันดับแรก กลับได้รับความเชื่อถือเป็น สองอันดับสุดท้าย โดยไทยรัฐอยู่อันดับ 8 ให้ความเชื่อถือในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.74 ส่วนเดลินิวส์ อยู่อันดับ 9 ระดับความเชื่อถือปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.98 ในขณะที่ มติชน มีผู้อ่านมากในอันดับที่สี่ กลุ่มตัวอย่างกลับให้ความเชื่อถือ เป็นอันดับแรก ในระดับ เชื่อถือมาก ค่าเฉลี่ย 3.55 ส่วนข่าวสด มีจำนวนผู้อ่านมากเป็นอันดับสาม กลุ่มตัวอย่างกลับให้ความเชื่อถือเป็นอันดับสอง รองจากมติชน โดยให้ค่าเฉลี่ยความเชื่อถือในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.35 และ อันดับสาม หนังสือพิมพ์อื่นๆ เช่นฐานเศรษฐกิจ คู่แข่ง กลุ่มตัวอย่างกลับให้ความเชื่อถือมากเป็นอันดับสาม ให้ความเชื่อถือในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.20

ส่วนที่เหลือแม้กลุ่มตัวอย่างจะอ่านน้อยมากคือ สยามรัฐ ไทยโพสต์ และแนวหน้า ซึ่งมีผู้อ่านน้อย ในจำนวนเท่าๆกัน แต่กลุ่มตัวอย่างก็ให้ความเชื่อถือ ในระดับปานกลาง ไม่แตกต่างกันนัก ในขณะที่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง แม้กลุ่มตัวอย่างจะไม่อ่านเลย แต่ก็ให้ความเชื่อถือ ในระดับปานกลาง เช่นกัน และค่าเฉลี่ยความเชื่อถอยังอยู่ในระดับที่สูงกว่า ไทยรัฐและเดลินิวส์ ซึ่งมีคนอ่านมากเป็นสองอันดับแรก (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 สัดส่วนผู้อ่านประจำ กับ ค่าเฉลี่ยความเชื่อถือในหนังสือพิมพ์รายวัน

น.ส.พ./จำนวนผู้อ่าน	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ข่าวสด	มติชน	สยามรัฐ	ไทยโพสต์	แนวหน้า	บ้านเมือง	อื่นๆ
จำนวนผู้อ่าน (คน)	92	72	52	25	3	3	3	-	-
ร้อยละ	71.3	55.8	40.3	19.4	2.3	2.3	2.3	-	-
ค่าเฉลี่ยความเชื่อ ถือ	2.74	2.98	3.35	3.55	3.12	3.08	3.03	3.01	3.20
ลำดับความเชื่อถือ	8	9	2	1	4	5	6	7	3

หมายเหตุ : ค่าเฉลี่ยความเชื่อถือ

1.00 - 1.50 เชื่อถือน้อยที่สุด   1.51 - 2.50 เชื่อถือน้อย   2.51 - 3.50 เชื่อถือปานกลาง
3.51 - 4.50 เชื่อถือมาก   4.51 - 5.00 เชื่อถือมากที่สุด

2.5 ความสนใจในเนื้อหาข่าว

ความสนใจในเนื้อหาข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน จากการสำรวจ พบว่า สามอันดับแรกในกลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจ คือ อันดับหนึ่ง ข่าวอื่นๆ เช่นข่าวกีฬา ข่าวการศึกษานิยาย อยู่ในระดับสนใจมาก ค่าเฉลี่ย 3.80 อันดับสอง คือ ความสนใจในภาพประกอบข่าวต่างๆ ค่าเฉลี่ย 3.51 อันดับสามคือ ข่าวการเมือง และข่าวบันเทิง ให้ความสนใจในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.27 เท่าๆกัน ส่วนข่าวชาวบ้าน ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวในพระราชสำนัก ข่าวเกี่ยวกับสตรีและเด็ก ความสนใจอยู่ใน ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.05, , 2.86, 3.01 ตามลำดับ (ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยความสนใจในเนื้อหาข่าวของผู้อ่านหนังสือพิมพ์รายวัน

ข่าว / ค่าเฉลี่ยความสนใจในเนื้อหาข่าว	ค่าเฉลี่ย	ลำดับความสนใจ
ข่าวชาวบ้านทั่วไป เช่น ข่าวอาชญากรรม ฆาตกรรม การทะเลาะวิวาท	3.24	4
ภาพประกอบข่าวต่างๆ	3.51	2
ข่าวเศรษฐกิจ เช่น ข่าวราคาสินค้า ข่าวหุ้น	3.05	5
ข่าวการเมือง	3.27	3
ข่าวในพระราชสำนัก	2.86	7
ข่าวเกี่ยวกับเด็กและสตรี ในหน้าสตรี	3.01	6
ข่าวบันเทิง	3.27	3
อื่นๆ เช่น ข่าวกีฬา ข่าวการศึกษา นิยาย	3.80	1

2.6 ความเห็นเกี่ยวกับการรายงานข่าว

ความเห็นเกี่ยวกับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า ในการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ทั้ง 7 ข้อที่เสนอมาน ผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นด้วยมากที่สุด ในข้อ 3 และเห็นด้วยน้อยที่สุดในข้อ 4 แต่ค่าเฉลี่ยยังอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 15)

ตาราง ที่ 15 ค่าเฉลี่ยความเห็น เกี่ยวกับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

การรายงานข่าว / ค่าเฉลี่ยความเห็นต่อการรายงานข่าว	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
1. การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นไปอย่างตรงไปตรงมาน่าเชื่อถือ	3.11	5
2. น.ส.พ.ไม่มีการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ	3.27	2
3. เมื่อมีการรายงานข่าวคลาดเคลื่อน น.ส.พ.จะรีบแก้ไขทันที	3.33	1
4. การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์เป็นไปอย่างสุภาพและสุจริตใจ โดยไม่มุ่งหวังที่จะเรียกรับ ร้อง ความสนใจหรือเงินทอง	2.89	6
5. การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ มักจะคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	3.18	3
6. น.ส.พ.พยายามเพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งภาพหรือข้อมูล โดยคำนึงถึงวิธีการที่สุภาพและซื่อสัตย์	3.17	4
7. รัฐบาลควบคุมหนังสือพิมพ์จนไม่มีอิสระในการนำเสนอข่าว ที่เป็นข้อเท็จจริงในบางเรื่อง	3.17	4

ตอนที่ 3 : ความตระหนักเกี่ยวกับการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

จากการนำรายละเอียดของข่าวและภาพข่าวรวมทั้งสิ้น 10 ชิ้น มาเป็นตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม รวม 10 ตัวอย่าง โดยมีเกณฑ์การตัดสินคะแนนความเห็น ของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ต่ำที่สุด	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	1.00 - 1.50
ต่ำมาก	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	1.51 - 2.50
ต่ำ	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	2.51 - 3.50
ปานกลาง	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	3.51 - 4.50
สูง	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	4.51 - 5.50
สูงมาก	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	5.51 - 6.50
สูงที่สุด	---	คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง	6.51 - 7.00

ส่วนที่หนึ่ง : ประกอบด้วยภาพและข่าว 4 ตัวอย่าง เพื่อประเมินผลดี ผลเสีย ความเหมาะสมทางจรรยาบรรณ และความเหมาะสมในการนำเสนอ ผลการประเมินมีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

เป็นเนื้อหาการรายงานข่าวข่าวเกี่ยวกับการล่องละเมิดทางเพศต่อเด็กและสตรี จากการสำรวจ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดกับผู้ตกเป็นข่าวและญาติ ในระดับที่สูงมาก ภายหลังจากที่หนังสือพิมพ์รายวันได้เสนอข่าวไปแล้ว จากตารางที่ 16 ข้อ 1,2 และ 3 และเห็นว่าการรายงานข่าวนี้มีความเหมาะสม และจรรยาบรรณ ต่ำ ค่าเฉลี่ย 3.55 ในข้อ 9 และค่าเฉลี่ย 3.20 ในข้อ 10 แต่แม้ว่าจะมีผลเสียต่อผู้ตกเป็นข่าว กลุ่มตัวอย่างก็ยังให้ความเห็นว่าข่าวนี้มีประโยชน์ ในข้อ 8 ในระดับสูงมาก ค่าเฉลี่ย 5.73 ในการเตือนภัยให้กับสังคม ให้ระมัดระวังในการเดินทางในที่เปลี่ยว

ในด้านความเห็นที่ว่า ผู้ใดได้รับประโยชน์จากการตีพิมพ์ข่าวนี้ กลุ่มตัวอย่างกว่าครึ่ง หรือร้อยละ 65.1 เห็นว่าหนังสือพิมพ์ได้รับประโยชน์ในแง่เพิ่มยอดขาย ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง หรือร้อยละ 56.6 เห็นว่า สังคมโดยรวมได้ประโยชน์ ในแง่การเตือนภัยให้กับสังคมได้ตื่นตัวและระมัดระวัง ดูแลครอบครัวของตนมากยิ่งขึ้น ส่วนอีกร้อยละ 41.9 เห็นว่า ผู้อ่านได้รับประโยชน์ ในแง่เตือนให้ผู้ที่อยู่ในย่านที่เกิดเหตุร้าย ได้ระมัดระวังตัวไม่เดินในย่านนั้นตามลำพัง และ อีกร้อยละ 7.8 เห็นว่า ครอบครัวผู้ตกเป็นข่าวได้รับประโยชน์โดยไม่ได้ให้ความคิดเห็น (ตัวอย่างที่ 16)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ต่อการรายงานข่าวการล่วงละเมิดทางเพศต่อสตรีเด็กและเยาวชน ในตัวอย่างที่ 1

คำถาม / ค่าเฉลี่ยความเห็น	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1.ข่าวนี้มีผลกระทบต่ออนาคตของผู้เคราะห์ร้าย	6.09	สูงมาก
3..ข่าวนี้มีผลกระทบต่อสถานภาพทางสังคมของผู้เคราะห์ร้ายและครอบครัว เช่น ไม่อาจเข้าสู่สังคมได้อีก เพราะความอับอาย ถูกเหยียดหยาม ครหา นินทา	5.72	สูงมาก
3.ข่าวนี้มีผลกระทบต่อความรู้สึก จิตใจ ของผู้เคราะห์ร้ายและครอบครัว ทำให้รู้สึกเจ็บปวด เศร้าใจหมดกำลังใจ	5.93	สูงมาก
4.สามารถเห็นกระบวนการเพิ่มขึ้น ทุกขั้นตอนจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์	5.12	สูงมาก
5.วิธีรายงานข่าวเป็นการตอกย้ำเหตุการณ์ เลวร้ายให้กับผู้เคราะห์ร้ายและครอบครัว ให้รับรู้อีกครั้ง	5.55	สูงมาก
6.ข้อมูลที่ได้จากข่าวทำให้ท่านทราบรายละเอียดของผู้เคราะห์ร้ายว่าเป็นใคร หากท่านอยู่ในสังคมเดียวกับผู้เคราะห์ร้าย	5.39	สูงมาก
7. วิธีรายงานข่าวลักษณะนี้ " เป็นการเพิ่มขึ้นรอบสองโดยสื่อมวลชน"	5.43	สูง
8. ข่าวนี้มีประโยชน์เป็นการเตือนภัยประชาชนทั่วไป ได้รับรู้ว่ามีเหตุร้ายขึ้นในย่านนี้ เพื่อที่จะระมัดระวังตัวมากยิ่งขึ้น	5.73	สูงมาก
9. รายละเอียดของข่าวมีความเหมาะสมเพียงไร	3.55	ปานกลาง
10. คะแนนจรรยาบรรณ สำหรับข่าวนี้	3.20	ต่ำ

ตารางที่ 17 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับผู้ได้รับประโยชน์ จากการรายงานข่าว ในลักษณะล่วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 1

ผู้ได้รับประโยชน์	ร้อยละ	อันดับ
ผู้ตกเป็นข่าว/ ครอบครัว	7.8	4
ผู้อ่าน	41.9	3
หนังสือพิมพ์	65.1	1
สังคมโดยรวม	56.6	2

ตัวอย่างที่ 2

เป็นภาพข่าวการตายด้วยอุบัติเหตุในลักษณะ สยดสยอง จากการสำรวจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักในผลของการนำเสนอภาพ โดยเห็นว่า ภาพมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน ในระดับสูง หากนำเสนอลักษณะนี้บ่อยครั้ง ค่าเฉลี่ย 5.03 เนื่องจากเป็นภาพการตายที่หวาดเสียว สยดสยอง และเป็นการตอกย้ำให้ครอบครัวผู้เคราะห์ร้าย ให้โศกเศร้า เสียใจ มากยิ่งขึ้น แต่ก็มีผลดีในระดับสูงมาก ค่าเฉลี่ย 5.90 คือ เป็นการเตือนให้ผู้ขับขี่รถยนต์ได้เห็นถึงผลของความประมาท และรู้จักระมัดระวังมากยิ่งขึ้น แต่แม้จะเห็นว่าผู้เคราะห์ร้ายตกเป็นเหยื่อของหนังสือพิมพ์ ในแง่ นำภาพนี้เป็นจุดขาย แต่ก็ยังเห็นว่า ภาพนี้ไม่เป็นการละเมิดสิทธิผู้ตาย และ เห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 4.49 ในด้านจรรยาบรรณนั้นได้ให้คะแนนจรรยาบรรณหนังสือพิมพ์ ในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 4.79

ด้านความเห็นเกี่ยวกับผู้ได้รับประโยชน์ จากการเสนอภาพนี้ เป็นเครื่องยืนยันว่า แม้ ภาพจะมีผลกระทบต่อครอบครัวของผู้ตกเป็นข่าว รวมทั้งเด็กและเยาวชนผู้รับสาร แต่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 69 ก็เห็นว่า สังคมโดยรวมได้รับประโยชน์ ในแง่เตือนให้ผู้ขับขี่ได้ระมัดระวังในการขับขี่มากยิ่งขึ้น และ ร้อยละ 51.2 เห็นว่าผู้อ่านได้รับประโยชน์ในการเตือนและชี้ให้เห็นผลของความประมาทในการขับขี่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ภาพนี้เป็นผลดีต่อส่วนรวมมากกว่า ในขณะที่ ร้อยละ 45 มองว่า หนังสือพิมพ์ได้รับประโยชน์ ในแง่ที่นำภาพเป็นจุดขาย ส่วนร้อยละ 10.9 เห็นว่าครอบครัวของผู้ตกเป็นข่าวได้รับประโยชน์ ในแง่ เป็นการแจ้งข่าวสารให้ทราบว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับคนในครอบครัว ของตน (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับ การรายงานภาพข่าวในลักษณะหวาดเสียว สยด
สยอง ในตัวอย่างที่ 2

คำถาม / ค่าเฉลี่ยความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1. ความอูจาด/หวาดเสียว/สยดสยอง ของภาพ	5.30	สูง
2.ภาพเหล่านี้ สื่อให้เห็นถึงผลของความประมาทในการขับขี่	6.10	สูงมาก
3. ภาพมีผลต่อครอบครัวของผู้เคราะห์ร้ายในแง่ตอกย้ำความเศร้า โศก เสียใจ	5.47	สูง
4. ผลกระทบความรู้สึกต่อผู้รับสาร โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน หากรับสารลักษณะนี้บ่อยๆ	5.03	สูง
5. ความเหมาะสมในการนำเสนอภาพ ในการนำเสนอต่อสาธารณ ชน	4.49	ปานกลาง
6. เป็นการละเมิดสิทธิผู้ตายในการนำภาพมาตีพิมพ์	3.93	ปานกลาง
7. เป็นการเตือนทางอ้อมให้ผู้ขับขี่ระมัดระวังในการขับขี่	5.90	สูงมาก
8.คะแนนจรรยาบรรณสำหรับการนำเสนอภาพนี้	4.79	สูง

ตารางที่ 19 สัดส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ได้รับประโยชน์จากการตีพิมพ์ภาพข่าว ใน
ลักษณะหวาดเสียว สยดสยอง ในตัวอย่างที่ 2

ผู้ได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าว	ร้อยละ	อันดับ
ผู้ตกเป็นข่าวและครอบครัว	10.90	4
ผู้อ่าน	51.20	2
หนังสือพิมพ์รายวัน	45.00	3
สังคมโดยรวม	69.00	1

ตัวอย่างข่าวที่ 3 และ 4

เป็นภาพและข่าวการกระทำผิดของเยาวชน จากการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความตระหนักไม่สูงมาก แม้จะเห็นว่า มีผลกระทบต่อผู้กระทำผิด สูง ค่าเฉลี่ย 4.93 ในข้อ 5 แต่ก็ยังอยู่ในระดับต่ำกว่าภาพที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังเห็นว่า การนำเสนอข่าวมีความเหมาะสม ในระดับสูง เช่นกัน ค่าเฉลี่ย 4.52 และได้ให้คะแนนเฉลี่ยความสนใจต่อผู้กระทำผิด ในระดับ ปานกลาง ค่าเฉลี่ย 4.00 อยู่ในอันดับท้ายสุด โดยเห็นว่าข่าวนี้มีผลดีสูงมาก ค่าเฉลี่ย 6.10 และ 5.43 อยู่ในอันดับหนึ่ง และสอง ในการกระตุ้นให้ผู้ใหญ่หันมาดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กในปกครองของตน และเป็นการปฐมนิเทศให้เด็กอื่นๆ ล้ากระทำผิดในลักษณะนี้ ส่วนในด้านจรรยาบรรณของ หนังสือพิมพ์รายวันที่เสนอข่าวนี้นั้น กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า หนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณ ปานกลาง ค่าเฉลี่ย 4.48

ในแง่ของประโยชน์ที่ได้รับจากการรายงานข่าวในลักษณะนี้ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 70.5 เห็นว่าสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์จากการเสนอข่าวนี้นั้น ในแง่กระตุ้นให้สังคมหันมาเอาใจใส่ เด็ก และเยาวชน มากขึ้น และเกือบครึ่ง คือ ร้อยละ 48.1 เห็นว่าผู้อ่านได้รับประโยชน์เช่นกัน ในแง่เตือนให้ผู้ปกครองดูแลเด็กของตนมากขึ้น ร้อยละ 38.8 เห็นว่าหนังสือพิมพ์ได้รับประโยชน์ โดยการให้ข่าวนี้เป็นจุดขาย และกลุ่มตัวอย่างอีก ร้อยละ 20.9 เห็นว่าผู้ตกเป็นข่าว และครอบครัวได้รับประโยชน์ เป็นการกระตุ้นให้ผู้ปกครองเอาใจใส่ดูแลเด็กในปกครองมากขึ้น

ชี้ให้เห็นว่า แม้กลุ่มตัวอย่างจะเห็นว่า การนำเสนอข่าวในลักษณะนี้ เป็นการทำให้ผู้ตกเป็นข่าว ต้องตกเป็นเหยื่อของสังคมและหนังสือพิมพ์ แต่การเสนอข่าวก็มีผลดี ต่อสังคมและครอบครัวของผู้ตกเป็นข่าว เพราะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ปกครองหันมาดูแลเด็กของตน (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยความเห็นเกี่ยวกับการรายงานข่าวผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ในตัวอย่างที่ 3 และ 4

คำถาม / ค่าเฉลี่ยความเห็น	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1. "เด็กและเยาวชนถือว่าเป็นผู้มีวุฒิภาวะยังไม่สมบูรณ์" คำพูดนี้ถูกต้องเพียงไร	4.51	สูง
2. " เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดควรได้รับความเห็นใจและเข้าใจจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย "คำพูดนี้ถูกต้องเพียงไร	4.00	ปานกลาง
3. "เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด ตกเป็นเหยื่อความเลวร้ายของสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว "คำพูดนี้ถูกต้องเพียงไร	4.52	สูง
4.การรู้ชื่อ ที่อยู่ หรือหน้าตาของผู้กระทำผิด เป็นสิ่งสำคัญในการอ่านข่าวสารของท่าน ระดับใด	4.47	ปานกลาง
5. การเสนอรายละเอียดของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน เช่น ใบหน้า ชื่อ ที่อยู่จริง เป็นการเปิดโอกาส กลับตัวเป็นคนดี ในอนาคตของผู้กระทำผิดเพราะทำให้คนในสังคมรังเกียจ และไม่ยอมรับเมื่อพ้นโทษออกมา	4.93	สูง
6. ข่าวนี้มีผลดี เพื่อเป็นการเตือนให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงผลของการกระทำผิด	5.43	สูง
7.ข่าวนี้มีผลดี เพื่อเป็นการเตือนให้ผู้ใหญ่ ได้หันมาดูแลและใส่ใจต่อเด็กในปกครองมากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ในลักษณะนี้อีก	6.10	สูงมาก
8. ความเหมาะสมในการเสนอภาพและข่าว	4.52	สูง
9.คะแนนจรรยาบรรณ สำหรับข่าวและภาพ นี้	4.51	ปานกลาง

ตารางที่ 21 สัดส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ได้รับประโยชน์จากการตีพิมพ์ภาพข่าว การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในตัวอย่างที่ 3 และ 4

เพศ / ผู้ได้รับประโยชน์	ร้อยละ	อันดับ
ผู้ตกเป็นข่าว / ครอบครัว	20.90	4
ผู้อ่าน	48.10	2
หนังสือพิมพ์	38.80	3
สังคมโดยรวม	70.50	1

ส่วนที่สอง : เป็นภาพหรือรายละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านประเมินความเหมาะสมในการนำเสนอและเปรียบเทียบภาพหรือรายละเอียดที่มีลักษณะแตกต่างกัน เพื่อดูว่าผู้อ่านตระหนักถึงความแตกต่างในรูปแบบการนำเสนอหรือไม่

ประเมินความคิดเห็นของผู้อ่านด้านจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอข่าวการล่วงละเมิดทางเพศ ระหว่าง ตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 10

จากการที่ผู้วิจัย ได้นำตัวอย่าง ข่าวการล่วงละเมิดทางเพศในสตรี เด็กและเยาวชน 2 ข่าว มาให้กลุ่มตัวอย่างเลือก ว่าตัวอย่างข่าวใด เหมาะสมในการเสนอแก่สาธารณชน ระหว่างตัวอย่างที่ 1 ซึ่งเป็นการรายงานข่าวที่เสนอรายละเอียดของข่าวจนสามารถจินตนาการได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้เคราะห์ร้าย และ ตัวอย่างที่ 10 ซึ่งเป็นการรายงานข่าวที่ไม่ให้รายละเอียดมากนัก ไม่นำความเสียหายแก่ผู้ตกเป็นข่าวเพิ่มขึ้น ผลการสำรวจ พบว่า ในขณะที่ผู้อ่านประเมินความเหมาะสมทางจรรยาบรรณ ของตัวอย่างข่าวทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณในตัวอย่างที่ 10 สูงกว่า ตัวอย่างที่ 1 แต่ผู้อ่านกว่าครึ่งไม่จำแนกความแตกต่างในด้านความเหมาะสมในการเสนอข่าวทั้งสอง ผู้อ่าน ร้อยละ 40.3 เห็นว่าเหมาะสมทั้งสองตัวอย่างและ ร้อยละ 28.7 เห็นว่าไม่เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง มีเพียง ร้อยละ 18.6 ที่เห็นว่าตัวอย่างที่ 10 เหมาะสม และ ร้อยละ 6.2 เห็นว่าตัวอย่างที่ 1 เหมาะสม

จะเห็นว่า ความแตกต่างของความเหมาะสมทางจรรยาบรรณ ไม่ได้เป็นส่วนกำหนดความเหมาะสมในการนำเสนอเท่าที่ควร อาจจะมีองค์ประกอบอย่างอื่นอีก (ตารางที่ 22 - 23)

ตารางที่ 22 สัดส่วนและค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านประเมินจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอข่าวการล่วงละเมิดทางเพศของหนังสือพิมพ์รายวัน ระหว่าง ตัวอย่างที่ 1 และ ตัวอย่างที่ 10

ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณ	ไม่เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสม ร้อยละ
ตัวอย่างที่ 1	3.20	28.7	40.3	6.2
ตัวอย่างที่ 10	4.36			18.6

ตารางที่ 23 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวการล่วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 1 และตัวอย่างที่ 10

ตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	T
ตัวอย่างที่ 1	128	3.20	1.69	- 5.57 *
ตัวอย่างที่ 10	128	4.36	1.79	

ประเมินความคิดเห็นของผู้อ่านด้านจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอภาพข่าวการล่วงละเมิดทางเพศ ระหว่างตัวอย่างที่ 5 และตัวอย่างที่ 6

เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับความเหมาะสม และจรรยาบรรณ ในการนำเสนอภาพข่าวการล่วงละเมิดทางเพศใน สตรี เด็กและเยาวชน ในกรณีที่ผู้เคราะห์ร้ายยังมีชีวิตอยู่ ซึ่ง ตัวอย่างที่ 5 มีการคาดแถบดำที่นัยตาของผู้เคราะห์ร้าย ส่วนตัวอย่างที่ 6 นั้นเห็นใบหน้าของผู้เคราะห์ร้ายชัดเจน จากการสำรวจ พบว่า

ในขณะที่ผู้อ่านประเมินความเหมาะสมทางจรรยาบรรณของทั้งสองตัวอย่างแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณของตัวอย่างที่ 5 สูงกว่าค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณในตัวอย่างที่ 6 แต่ผู้อ่านกว่าครึ่ง ไม่จำแนกความแตกต่างด้านความเหมาะสมในการนำเสนอข่าวทั้งสอง ผู้อ่าน ร้อยละ 34.9 เห็นว่า เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง และ ร้อยละ 30.2 เห็นว่าไม่เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง มีเพียง ร้อยละ 25.6 ที่เห็นว่าตัวอย่างที่ 5 เหมาะสมและ ร้อยละ 3.9 ตัวอย่างที่ 6 เหมาะสม

จะเห็นว่า ความแตกต่างของความเหมาะสมทางจรรยาบรรณ ไม่ได้เป็นส่วนกำหนดความเหมาะสมในการนำเสนอเท่าที่ควร อาจจะมีองค์ประกอบอย่างอื่นอีก (ตารางที่ 24 - 25)

ตารางที่ 24 สัดส่วนและค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านประเมินจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอภาพข่าว ระหว่างตัวอย่างที่ 5 และ 6

ตัวอย่าง / ความเหมาะสม	จรรยาบรรณ ค่าเฉลี่ย	ไม่เหมาะสมทั้งสอง ตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสมทั้งสอง ตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสม ร้อยละ
ตัวอย่างที่ 5	4.43	30.2	34.9	25.6
ตัวอย่างที่ 6	3.41			3.9

ตารางที่ 25 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 5 และ ตัวอย่างที่ 6

ตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	T
ตัวอย่างที่ 5	129	4.43	1.80	6.05 *
ตัวอย่างที่ 6	129	3.41	1.96	

ประเมินความคิดเห็นด้านจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอข่าวของผู้่านเกี่ยวกับภาพข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ระหว่างตัวอย่างที่ 7 และตัวอย่างที่ 8

เป็นการเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของผู้่านเกี่ยวกับความเหมาะสมและจรรยาบรรณ ของการรายงานภาพข่าวที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศ ในกรณีผู้เคราะห์ร้ายได้เสียชีวิตไปแล้ว ของตัวอย่างที่ 7 ซึ่งเป็นภาพขณะยังมีชีวิตอยู่ ของผู้เคราะห์ร้ายที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว และตัวอย่างที่ 8 ซึ่งเป็นภาพศพผู้เคราะห์ร้ายที่เสียชีวิตไปแล้ว พบว่า

ผู้อ่านประเมินความเหมาะสมทางจรรยาบรรณของสองตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณของตัวอย่างที่ 7 อยู่ในระดับ สูงกว่า ค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณตัวอย่างที่ 8 ผู้อ่านครึ่งหนึ่งสามารถจำแนกความแตกต่างของความเหมาะสมในด้านการนำเสนอข่าวทั้งสอง คือ ผู้อ่านร้อยละ 49.6 เห็นว่า ตัวอย่างที่ 7 เหมาะสมในการนำเสนอ ส่วนที่เหลือร้อยละ 17.1 เห็นว่า เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง ร้อยละ 23.3 เห็นว่าไม่เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง และร้อยละ 7.0 เห็นว่า ตัวอย่างที่ 8 เหมาะสมในการนำเสนอ (ตารางที่ 26 - 27)

ตารางที่ 26 สัดส่วนและค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นด้านประเมินจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอภาพข่าว ใน ตัวอย่างที่ 7 และ ตัวอย่างที่ 8

	ค่าเฉลี่ย จรรยาบรรณ	ไม่เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสมทั้งสองตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสม ร้อยละ
ตัวอย่างที่ 7	4.99	23.3	17.1	49.6
ตัวอย่างที่ 8	3.34			7.0

ตารางที่ 27 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวการล่องละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 7 และตัวอย่างที่ 8

ตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	T
ตัวอย่างที่ 7	129	4.99	1.43	9.29 *
ตัวอย่างที่ 8	129	3.34	1.74	

ประเมินความคิดเห็นของผู้อ่านด้านจรรยาบรรณและความเหมาะสมในการนำเสนอข่าวการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ระหว่างตัวอย่างที่ 3 - 4 กับตัวอย่างที่ 9

เมื่อนำข่าวตัวอย่างที่ 3 และ 4 ซึ่งเป็นการเปิดเผยหน้าตา และชื่อที่อยู่ของผู้กระทำผิดอย่างชัดเจน กับข่าวตัวอย่างที่ 9 ซึ่งเป็นการเสนอข่าวที่ไม่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าว ต้องตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าว เนื่องจากในรายละเอียดเกี่ยวกับผู้กระทำผิดนั้น ได้มีการสงวนชื่อ ที่อยู่ จริงของเยาวชนผู้กระทำผิด และได้ใช้นามสมมุติแทน มาเปรียบเทียบกัน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเลือกข่าวที่เหมาะสมในการนำเสนอสู่สาธารณชน พบว่า ผู้อ่านประเมินความเหมาะสมทางจรรยาบรรณแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ประเมินค่าเฉลี่ยจรรยาบรรณในตัวอย่างที่ 3 และ 4 ต่ำกว่า ตัวอย่างที่ 9 แต่ผู้อ่าน ครึ่งหนึ่งไม่เห็นความแตกต่างในด้านความเหมาะสมในการนำเสนอทั้งสองข่าว ผู้อ่าน ร้อยละ 36.4 เห็นว่าเหมาะสมทั้งสามตัวอย่าง และผู้อ่าน ร้อยละ 17.8 เห็นว่าไม่เหมาะสมทั้งสามตัวอย่าง มีเพียงร้อยละ 14.0 ที่เห็นว่า ตัวอย่างที่ 3 และ 4 เหมาะสม และ ร้อยละ 28.7 เห็นว่า ตัวอย่างที่ 9 เหมาะสม (ตารางที่ 28)

ตารางที่ 28 สัดส่วนและค่าเฉลี่ยความเห็นด้านประเมินความเหมาะสมในด้านจรรยาบรรณ ในการนำเสนอข่าวใน ตัวอย่างที่ 3 และ 4 กับ ตัวอย่างที่ 9

ตัวอย่าง / การเลือก	ค่าเฉลี่ย จรรยาบรรณ	ไม่เหมาะสมทั้งสามตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสมทั้งสามตัวอย่าง ร้อยละ	เหมาะสม ร้อยละ
ตัวอย่างที่ 3 และ 4	4.51	17.8	36.4	14.0
ตัวอย่างที่ 9	5.05			28.7

ตารางที่ 29 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการนำเสนอข่าวการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในตัวอย่างที่ 3,4 และ ตัวอย่างที่ 9

ตัวอย่าง	N	X	SD	T
ตัวอย่างที่ 3,4	128	4.51	1.44	3.62 *
ตัวอย่างที่ 9	128	5.06	1.66	

ประเมินความเห็นของผู้อ่าน ในเรื่องผู้ใดได้รับผลประโยชน์จากการตีพิมพ์ข่าว ของหนังสือพิมพ์รายวัน ในตัวอย่างข่าวที่ 1 - 4

จากการเปรียบเทียบความเห็น ในเรื่องผู้ได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าวทั้ง 5 ข่าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ให้ความเห็นมากเป็น 3 อันดับแรกคือ ร้อยละ 70.5 เห็นว่า เห็นว่าสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าวในตัวอย่างที่ 3 และ 4 (เป็นภาพและข่าวการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน) รองลงมา คือ ร้อยละ 69 เห็นว่าสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าวในตัวอย่างที่ 2 (ภาพอุบัติเหตุสยอง) และอันดับสาม คือ ร้อยละ 65.1 เห็นว่า หนังสือพิมพ์ได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าวในตัวอย่างที่ 1 (การรายงานข่าวผู้ถูกล้วงละเมิดทางเพศ)

เมื่อนำมาเปรียบเทียบสัดส่วน เพื่อดูว่ากลุ่มใดได้รับประโยชน์มากที่สุด ในการเสนอข่าวใด ในทั้ง 5 ตัวอย่าง พบว่า ในกลุ่มของผู้ตกเป็นข่าว / ครอบครัว นั้น ร้อยละ 20.9 เห็นว่าผู้ตกเป็นข่าว / ครอบครัว ได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าว ในตัวอย่างที่ 3 และ 4 มากที่สุด ในกลุ่มผู้อ่าน ร้อยละ 51.2 เห็นว่าผู้อ่านได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าว ในตัวอย่างที่ 2 มากที่สุด ด้านกลุ่มหนังสือพิมพ์รายวัน ร้อยละ 65.1 เห็นว่าหนังสือพิมพ์รายวันได้รับประโยชน์ ในการรายงานข่าวในตัวอย่างที่ 1 มากที่สุด และกลุ่มสังคมโดยรวม กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 70.5 เห็นว่าสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าว ในตัวอย่างที่ 3 และ 4 มากที่สุด

จะเห็นได้ว่า ในตัวอย่างที่ 3 และ 4 นั้น กลุ่มตัวอย่างมากที่สุด ถึงร้อยละ 70.5 เห็นว่าสังคมโดยรวมได้รับประโยชน์จากการรายงานข่าวมากที่สุด มากกว่าทุกกลุ่ม และทุกตัวอย่าง ที่ทำการสำรวจ (ตารางที่ 30)

ตารางที่ 30 สัดส่วนความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ในการเสนอข่าวในตัวอย่างที่ 1 - 4

ผู้ได้รับประโยชน์	ตัวอย่างที่ 1	ตัวอย่างที่ 2	ตัวอย่างที่ 3 และ 4
ผู้ตกเป็นข่าว / ครอบครัว	7.8	10.9	20.9
ผู้อ่าน	41.9	51.2	48.1
หนังสือพิมพ์รายวัน	65.1	45.5	38.8
สังคมโดยรวม	56.6	69.0	70.5

เปรียบเทียบการให้คะแนนจรรยาบรรณของหนังสือพิมพ์รายวัน ในการนำเสนอข่าวทั้ง 10 ตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่าง

จากการที่ผู้วิจัย ได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนจรรยาบรรณ เพื่อได้ทราบความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ว่าในการเสนอข่าวของแต่ละตัวอย่างนั้นกลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ตัวอย่างไหน หนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณมากน้อยเพียงไร จากการสำรวจ พบว่า คะแนนจรรยาบรรณเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ อันดับที่ 1 ตัวอย่างที่ 9 ซึ่งเป็นการรายงานข่าวการกระทำผิดของเยาวชน กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนจรรยาบรรณ ในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 5.05 รองลงมาคือ ตัวอย่างที่ 7 ซึ่งเป็นภาพผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในกรณีที่มีผู้เคราะห์ร้ายได้เสียชีวิตไปแล้ว กลุ่มตัวอย่างได้ให้คะแนนจรรยาบรรณในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 4.99 ส่วนอันดับสาม เป็นภาพข่าวการตายในลักษณะหวาดเสียว สยดสยอง ในตัวอย่างที่ 2 โดยได้ให้คะแนนในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 4.79

ส่วนอันดับ 4 - 9 นั้น เป็นของตัวอย่างที่ 3 และ 4, 5, 10, 6, 8 และ 1 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า การรายงานข่าวในตัวอย่างที่ 1 ซึ่งเป็นการรายงานข่าวการล่องละเมิดทางเพศ ที่หนังสือพิมพ์ได้บรรยายเหตุการณ์ได้ชัดเจนจนผู้อ่านสามารถจินตนาการได้ กลุ่มตัวอย่างได้ให้คะแนนน้อยที่สุดในระดับต่ำ ค่าเฉลี่ย 3.20 (ตารางที่ 31)

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนจรรยาบรรณ ของตัวอย่างที่ 1 - 10

ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	อันดับ
ตัวอย่างที่ 1 ข่าวการล่องละเมิดทางเพศ	3.20	9
ตัวอย่างที่ 2 ภาพข่าวการตายในลักษณะ นวดเสียชีวิต สยดสยอง	4.79	3
ตัวอย่างที่ 3 และ 4 ข่าวการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	4.51	4
ตัวอย่างที่ 5 ภาพผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกล่องละเมิดทางเพศ (มีแถบดำคาดตา)	4.43	5
ตัวอย่างที่ 6 ภาพผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกล่องละเมิดทางเพศ (เปิดเผยหน้าตา)	3.41	7
ตัวอย่างที่ 7 ภาพขณะมีชีวิตอยู่ของผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกล่องละเมิดทางเพศที่เสียชีวิตแล้ว	4.99	2
ตัวอย่างที่ 8 ภาพศพของผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกล่องละเมิดทางเพศ	3.34	8
ตัวอย่างที่ 9 ข่าวผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ที่ปกปิดชื่อ ที่อยู่จริง	5.05	1
ตัวอย่างที่ 10 ข่าวการล่องละเมิดทางเพศ ไม่เปิดเผยรายละเอียดและปกปิดชื่อ ที่อยู่จริง	4.36	6

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อทำการทดสอบทางสถิติ เพื่อหาความแตกต่างด้านความคิดเห็น เกี่ยวกับ ผลดี ความเหมาะสม และจรรยาบรรณ ในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยใช้ ค่า t - test ANOVA Scheffe' โดยแบ่งกลุ่มการทดสอบออกเป็น 6 กลุ่ม คือ เพศ อายุ การศึกษา กลุ่มที่มีความบอยในการอ่านต่างกัน กลุ่มที่สนใจข่าวชาวบ้านทั่วไปต่างกัน กลุ่มที่สนใจข่าวสารีและเด็กในหน้าสตรีต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีความเห็นที่แตกต่างกันในด้านผลดีและความเหมาะสมในการเสนอข่าว แต่ในด้านจรรยาบรรณปัจจัยเหล่านี้สัมพันธ์กับความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ในการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันดังนี้

เพศ พบว่า หญิงและชาย มีความเห็นแตกต่างกันในด้านจรรยาบรรณในการเสนอข่าว ในตัวอย่างที่ 8 , 9 และ 10 ดังนี้

ตัวอย่างที่ 8 หญิงให้คะแนนจรรยาบรรณสูงกว่าชาย (ค่า $t = -2.62$ ค่า $p < .05$) ส่วนในตัวอย่างที่ 9 และ 10 หญิงให้คะแนนจรรยาบรรณต่ำกว่าชาย (ตัวอย่างที่ 9 ค่า $t = -2.0$ ค่า $p < .05$ ส่วนตัวอย่างที่ 10 ค่า $t = -2.31$ ค่า $p < .05$) ดังตารางที่ 32 - 34

ตารางที่ 32 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอภาพข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 8 ของเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N	$\bar{X}$	SD	T
ชาย	56	2.89	1.58	-2.62 *
หญิง	73	3.68	1.79	

ตารางที่ 33 ความแตกต่างด้านความคิดเห็น เกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการนำเสนอข่าวการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในตัวอย่างที่ 9 ของเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N	$\bar{X}$	SD	T
ชาย	56	4.76	1.57	-2.00 *
หญิง	72	5.27	1.30	

ตารางที่ 34 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 10 ของเพศชายและหญิง

เพศ	N	$\bar{X}$	SD	T
ชาย	56	3.92	1.94	-2.31 *
หญิง	73	4.65	1.64	

อายุ พบว่า ตัวอย่างที่ 8 และ 10 พบว่า กลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี เห็นว่า หนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ (ตัวอย่างที่ 8 ค่า $F = 2.64$ ค่า $p < 0.5$ ส่วนตัวอย่างที่ 10 ค่า $F = 2.41$ ค่า $p < .05$) แต่ในทางScheffe' พบว่าไม่ต่างกัน ดังตารางที่ 31 - 34

ตารางที่ 35 ความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการนำเสนอภาพข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 8 ของกลุ่มอายุที่ต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	30.54	7.63	2.64 *
ภายในกลุ่ม	124	358.45	2.89	
รวม	128	388.99		

ตารางที่ 36 แสดงค่าเฉลี่ยความคิดเห็นจำแนกตามอายุ

ระดับอายุ	ค่าเฉลี่ย
ต่ำกว่า 20 ปี	4.40
21 - 30 ปี	2.94
31 - 40 ปี	3.12
41 - 50 ปี	3.42
51 - 60 ปี	3.44

ตารางที่ 37 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 10 ของอายุที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	30.27	7.56	2.41 *
ภายในกลุ่ม	124	388.72	3.13	
รวม	128	418.99		

ตารางที่ 38 แสดงค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการนำเสนอข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ จำแนกตามอายุ

ระดับอายุ	ค่าเฉลี่ย
ต่ำกว่า 20 ปี	5.25
21 - 30 ปี	4.10
31 - 40 ปี	4.19
41 - 50 ปี	4.61
51 - 60 ปี	3.33

การศึกษา ผลการวิจัย พบว่า ในตัวอย่างที่ 6 มีความเห็นแตกต่างกันในด้านประเมินจรรยาบรรณ อย่างเห็นได้ชัด ระดับ ม.1 - ม.3 จะเห็นว่าหนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณสูงกว่าทุกกลุ่ม ในขณะที่ ผู้มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี เห็นว่าหนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณต่ำกว่าผู้มีการศึกษาระดับอื่น (ค่า $F = 3.98$ ค่า $p < .05$) ในทางScheffe' พบว่า ระดับ ม.1 - ม.3 แตกต่างกับระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 39 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 6 ของกลุ่มการศึกษาที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	56.42	14.10	3.98 *
ภายในกลุ่ม	124	438.80	3.53	
รวม	128	495.22		

ตารางที่ 40 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าวลวงละเมิดทางเพศใน ตัวอย่างที่ 6 จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย
ป.6 หรือต่ำกว่า	4.14
ม.1 - ม.3	5.20
ม.4 - ม.6 หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ เทียบเท่า	3.60
อนุปริญญา - ปริญญาตรี หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือเทียบเท่า	3.16
สูงกว่าปริญญาตรี	1.83

กลุ่มที่อ่านหนังสือพิมพ์บ่อยแตกต่างกัน ผลการวิจัย พบว่า ในการเสนอข่าวในตัวอย่าง ที่ 6 นั้นกลุ่มที่อ่านบ่อยเห็นว่าหนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณต่ำกว่า กลุ่มที่อ่านไม่แน่นอนแล้วแต่ โอกาส (ค่า $F = 5.68$ ค่า $p < .05$) แต่ในทาง Scheffe' พบว่าไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 41 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการนำเสนอภาพข่าวเกี่ยวกับการลวงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 6 ของกลุ่มที่มีความบ่อยในการ อ่านหนังสือพิมพ์รายวันแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	3	59.47	19.82	5.68 *
ภายในกลุ่ม	125	435.75	3.48	
รวม	128	495.22		

ตารางที่ 42 ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านจรรยาบรรณในการเสนอข่าวลวงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 6 ของกลุ่มที่มีความบ่อยในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันต่างกัน

ความบ่อยในการอ่าน	ค่าเฉลี่ย
ทุกวัน	3.03
สัปดาห์ละ 3 - 5 วัน	2.96
สัปดาห์ละ 1 - 2 วัน	3.25
ไม่แน่นอนแล้วแต่โอกาส	4.61

กลุ่มที่สนใจข่าวชาวบ้านทั่วไปแตกต่างกัน พบว่า มีความเห็นแตกต่างกันในด้านจรรยาบรรณ ในการนำเสนอข่าวในตัวอย่างที่ 6 ซึ่งเป็นการเสนอภาพผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และตัวอย่างที่ 10 ซึ่งเป็นการรายงานข่าวการลวงละเมิดทางเพศ พบว่า กลุ่มที่มีความสนใจมากที่สุด เห็นว่าหนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณสูงกว่าทุกๆกลุ่ม (ตัวอย่างที่ 6 ค่า $F = 3.62$ ค่า $p < .05$ แต่ในทาง Scheffe' พบว่า กลุ่มที่สนใจมากที่สุดแตกต่างกับ กลุ่มที่สนใจปานกลาง ส่วนตัวอย่างที่ 10 ค่า $F = 4.25$ ค่า $p < .05$ ในทาง Scheffe' พบว่า กลุ่มที่สนใจมากที่สุดแตกต่างกับกลุ่มที่สนใจปานกลางและน้อย)

ตารางที่ 43 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการนำเสนอภาพข่าวเกี่ยวกับการลวงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 6 ของกลุ่มที่สนใจข่าวชาวบ้านทั่วไปแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	51.79	12.94	3.62 *
ภายในกลุ่ม	124	443.42	3.57	
รวม	128	495.22		

ตารางที่ 44 ค่าเฉลี่ยความเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการเสนอภาพผู้ถูกละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 6 ของกลุ่มที่มีความสนใจในข่าวชาวบ้านทั่วไปต่างกัน

ระดับความสนใจ	ค่าเฉลี่ย
สนใจน้อยที่สุด	3.80
สนใจน้อย	3.16
สนใจปานกลาง	2.88
สนใจมาก	3.85
สนใจมากที่สุด	4.84

ตารางที่ 45 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการนำเสนอภาพข่าวเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 10 ของกลุ่มที่สนใจข่าวชาวบ้านทั่วไปแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	50.56	12.64	4.25 *
ภายในกลุ่ม	124	368.43	2.97	
รวม	128	418.99		

ตารางที่ 46 ค่าเฉลี่ยความเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการเสนอข่าวผู้ถูกละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 10 ของกลุ่มที่มีความสนใจในข่าวชาวบ้านทั่วไปต่างกัน

ระดับความสนใจ	ค่าเฉลี่ย
สนใจน้อยที่สุด	4.20
สนใจน้อย	3.83
สนใจปานกลาง	3.88
สนใจมาก	4.94
สนใจมากที่สุด	5.61

กลุ่มที่สนใจชาวสตรีและเด็กในหน้าสตรี พบว่า มีความเห็นแตกต่างกันในด้าน จรรยาบรรณ ในการนำเสนอข่าวใน ตัวอย่างที่ 1 ซึ่งเป็นข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ และ ตัวอย่างที่ 2 ซึ่งเป็นภาพการตายในลักษณะสยดสยอง พบว่า กลุ่มที่สนใจมากที่สุด เห็นว่าหนังสือพิมพ์ มีจรรยาบรรณต่ำกว่าทุกกลุ่ม ทั้งสองตัวอย่าง (ตัวอย่างที่ 1 ค่า $F = 2.7$ ค่า $p < .05$ ส่วน ตัวอย่างที่ 2 ค่า $F = 2.62$ ค่า $p < .05$ แต่ในทาง Scheffe' ไม่พบว่าคู่ใดที่แตกต่าง

ตารางที่ 47 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ในการเสนอข่าว การล้วงละเมิดทางเพศ ในตัวอย่างที่ 1 ของกลุ่มที่สนใจชาวสตรีและเด็กในหน้าสตรีแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	29.86	7.46	2.7 *
ภายในกลุ่ม	123	336.85	2.73	
รวม	127	366.71		

ตารางที่ 48 ค่าเฉลี่ยความเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการเสนอข่าวการล้วงละเมิดทางเพศ ใน ตัวอย่างที่ 1 ของกลุ่มที่มีความสนใจในชาวสตรีและเด็กในหน้าสตรีแตกต่างกัน

ระดับความสนใจ	ค่าเฉลี่ย
สนใจน้อยที่สุด	2.50
สนใจน้อย	3.35
สนใจปานกลาง	3.12
สนใจมาก	3.70
สนใจมากที่สุด	1.20

ตารางที่ 49 เปรียบเทียบ ความแตกต่างด้านความคิดเห็นด้านจรรยาบรรณ ในการนำเสนอ ภาพข่าว การตายในลักษณะหวาดเสียว สยดสยอง ในตัวอย่างที่ 2 ของกลุ่มที่สนใจข่าวสตรีและ เด็กในหน้าสตรีแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
ระหว่างกลุ่ม	4	25.75	6.43	2.62 *
ภายในกลุ่ม	124	303.59	2.44	
รวม	128	329.34		

ตารางที่ 50 ค่าเฉลี่ยความเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการเสนอภาพการตายในลักษณะหวาด เสียว สยดสยองในตัวอย่างที่ 2 ของกลุ่มที่มีความสนใจข่าวสตรีแตกต่างกัน

ระดับความสนใจ	ค่าเฉลี่ย
สนใจน้อยที่สุด	5.00
สนใจน้อย	4.32
สนใจปานกลาง	4.90
สนใจมาก	5.25
สนใจมากที่สุด	3.20

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอข่าว ที่มีผลกระทบต่อผู้ตกเป็นข่าวและผู้เกี่ยวข้อง ของหนังสือพิมพ์รายวัน

ในคำถามข้อสุดท้ายของการสำรวจความคิดเห็น ที่ว่า “ ถ้าข่าวใดหนังสือพิมพ์รายวันได้ นำเสนอออกไปแล้ว ปรากฏว่ามีผลเสียอย่างใหญ่หลวง ต่อผู้ตกเป็นข่าวและครอบครัว แต่มี ประโยชน์ต่อสาธารณชนเช่นกัน ท่านคิดว่า หนังสือพิมพ์ควรจะตีพิมพ์ข่าวนั้นหรือไม่ ”

จากการสำรวจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.3 เห็นว่าสมควรลง โดยให้เหตุผลว่า เพื่อประโยชน์ต่อสาธารณชน แต่ไม่ควรลงรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตกเป็นข่าวมากเกินไป จนผู้ตกเป็นข่าวเสียหายยิ่งขึ้น เช่น ควรใช้นามสมมติ และไม่ควรมีภาพผู้ตกเป็นข่าว รวมทั้งไม่ควรใส่รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตกเป็นข่าว เช่น ที่อยู่ ชื่อบิดามารดา ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่า ไม่สมควรลงและ ไม่มีความเห็น นั้น มีจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 29.5 เท่าๆกัน ในกลุ่มที่เห็นว่าไม่สมควรลงนั้น ให้ความเห็นว่า จะทำให้เกิดความเสียหายหรือได้รับความอับอาย มากยิ่งขึ้น แต่ถ้าต้องการลงจริงๆ ก็ควรจะปิดบังรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตกเป็นข่าว เช่น ชื่อ - นามสกุลจริง และไม่ควรรลงภาพผู้เสียหาย

แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผลประโยชน์ของส่วนรวมสำคัญ มากกว่าผลประโยชน์ส่วนบุคคล (ตารางที่ 51)

ตารางที่ 51 แสดงสัดส่วนความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็น / ร้อยละ	ร้อยละ
สมควรลง	40.3
ไม่สมควรลง	29.5
ไม่มีความเห็น	29.5
ไม่เลือกข้อใดๆ	0.7
รวม	100

3. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรายงานข่าว

3.1 การศึกษากฎข้อบังคับหรือจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์

จากการศึกษาเกี่ยวกับกฎข้อบังคับหรือจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์ พบว่า มีจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์และจรรยาบรรณของช่างภาพ ที่ควบคุมการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ เพื่อป้องกันการเกิดเหี้ยมจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ ดังนี้

จรรยาบรรณนักหนังสือพิมพ์²

เพื่อให้สถาบันหนังสือพิมพ์เป็นที่เชื่อถือของประชาชน จึงเห็นสมควรกำหนดจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ขึ้น ดังต่อไปนี้

1. การส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ เป็นภาระกิจอันมีความสำคัญเหนืออื่นใดสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์
2. การเสนอข่าว ภาพ หรือการแสดงความคิดเห็น ต้องเป็นไปด้วยความสุภาพสุจริตปราศจากความมุ่งหวังในประโยชน์ส่วนตน หรืออามิสสินจ้างใดๆ
3. การเสนอข่าวต้องเสนอแต่ความจริง พึงละเว้นการต่อเติมเสริมแต่ง หากปรากฏว่า ข่าวใดๆไม่ตรงต่อความจริง ต้องรีบแก้ไขโดยเร็ว
4. การจะได้ข่าว-ภาพ หรือข้อมูลใดๆ มาเป็นของตนเองต้องใช้วิธีการที่สุภาพ และซื่อสัตย์
5. ต้องเคารพต่อความไว้วางใจที่ได้รับมอบหมาย จากการปฏิบัติหน้าที่ในอาชีพของตน
6. ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยถือเอาสาธารณประโยชน์เป็นสำคัญ ไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์ส่วนตนหรือหมู่คณะโดยมิชอบ
7. ต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นการบั่นทอนเกียรติคุณของวิชาชีพ หรือความสามัคคี ของเพื่อนร่วมวิชาชีพ

ประกาศ ณ วันที่ 21 สิงหาคม 2519

ข้อสังเกต : จากจรรยาบรรณทั้ง 7 ข้อนี้ พบว่า ไม่มีส่วนใดที่ปกป้องการตกเป็นเหยื่อจากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

จรรยาบรรณสำหรับช่างภาพหนังสือพิมพ์³

สำหรับช่างภาพหนังสือพิมพ์ซึ่งมีหน้าที่รายงานข่าวด้วยภาพนั้นถือว่าเป็นผู้สื่อข่าวประเภทหนึ่งด้วย ดังนั้น จึงต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณของนักหนังสือพิมพ์และปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้ยังมีข้อปฏิบัติต่างๆสำหรับช่างภาพโดยเฉพาะด้วย

1. ห้ามถ่ายรูปและห้ามหนังสือพิมพ์และนิตยสารลงรูปเด็กหรือเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด หรือลงข้อความซึ่งปรากฏในทางสอบสวน หรือในทางพิจารณาคดีของศาล ซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่น รู้จักตัว ชื่อตัว ชื่อสกุลของเด็กหรือเยาวชน (ยกเว้นกรณีที่ต้องจำเป็นต้องกระทำเพื่อผลประโยชน์ของทางราชการ) (บัญญัติไว้ในมาตรา 57 แห่งพรบ. พิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2494)
2. ห้ามถ่ายรูปในศาลคดีเด็กและเยาวชน (มาตรา 39 และมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2494 บัญญัติในการพิจารณาและอ่านคำพิพากษากระทำโดยลับ)
3. ห้ามถ่ายรูปในห้องพิจารณาคดีของศาล (อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ.2477)
4. ห้ามถ่ายภาพที่เข้าลักษณะดังต่อไปนี้ บนสถานีตำรวจทั้วราชอาณาจักร

4.1 ภาพผู้ต้องหา เพราะไม่แน่ใจว่าผู้นั้นกระทำผิดจริงอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้นและทำพยานชี้ตัวผู้ต้องหาได้สะดวก เพราะเห็นภาพจากหนังสือพิมพ์ก่อนชี้ตัว ทำให้เสียความยุติธรรม (คำสั่งกรมตำรวจลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2515)

4.2 ภาพพยาน เพราะจะทำให้ผู้ร้ายและผู้เกี่ยวข้องกับผู้ร้ายรู้ว่าใครเป็นใครเข้าเป็นพยานก็จะพยายามทำร้ายเข้าข่มขู่ อาฆาตมาดร้ายหรือ " เก็บ " ตัวพยานเสีย ทำให้คนไม่กล้าเข้ามาเป็นพยาน(คำสั่งเดียวกันกับข้อ 4.1)

5. ห้ามหนังสือพิมพ์เผยแพร่ภาพผู้หญิง (ทั้งเด็กและผู้ใหญ่) ที่เคราะห์ร้ายถูกข่มขืน เพราะทำให้เกิดการเสื่อมเสียชื่อเสียงซ้ำเติมเข้าไปอีก (คำสั่งอธิบดีกรมตำรวจซึ่งเป็นเจ้าพนักงานประจำกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2515)

6. ห้ามหนังสือพิมพ์โฆษณาภาพอันขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน (ภาพลามกอนาจาร) หรือเป็นความผิดต่อกฎหมายอาญาหรือ พรบ.ปราบการทำให้แพร่หลายและคำวิสัยอันลามก

ภาพจะเข้าลักษณะลามกหรือไม่ ศาลพิจารณาถึงเจตนาของผู้พิมพ์ ผู้โฆษณาเป็น เจตนาหลัก เจตนานี้จะปรากฏชัดในคำบรรยาย (caption) ฉะนั้นแม้ภาพที่ศาลพิพากษาว่าไม่ลามกอนาจาร แต่ถ้าภาพนั้นไปประกอบเรื่องอ่านเล่น (นวนิยาย) ที่หยาบโลน ก็เข้าลักษณะเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนได้ ซึ่งถือเป็นการกระทำผิดทางอาญา

7. ห้ามพิมพ์ภาพโฆษณา ที่มีความหมายกระทบกระเทือนความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือเป็นการก่อกวนความสงบเรียบร้อยของประชาชน (มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2495

8. ควรดเว้นการพิมพ์โฆษณาภาพ อันเป็นการหมิ่นประมาทบุคคลและละเมิดสิทธิส่วนบุคคลใดๆ (มาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติการพิมพ์)

จะเห็นได้ว่าจรรยาบรรณสำหรับช่างภาพหนังสือพิมพ์ มีส่วนกำหนดข้อห้าม การนำเสนอภาพในส่วนที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อ จากการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ถึง 5 ข้อ คือข้อ 1,2,3,4,5 และ 8

3.2 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ในด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง พบว่า มี พระราชบัญญัติ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ในกรณี ต่างๆ ดังนี้

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534

มาตรา 93 ห้ามมิให้ผู้ใดบันทึกภาพ แพร่ภาพ หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของเด็กหรือเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด หรือโฆษณาข้อความซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวน หรือในทางพิจารณาคดีของศาล ที่อาจทำให้ผู้อื่นรู้จักชื่อตัว ชื่อสกุลของเด็กหรือเยาวชนนั้น หรือในทางโฆษณาข้อความเปิดเผยประวัติการกระทำความผิด หรือสถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของเด็กหรือเยาวชนนั้น

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การกระทำ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา โดยได้รับอนุญาต จากศาลหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ

มาตรา 98 ในการโฆษณาไม่ว่าด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือซึ่งคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว ห้ามมิให้ระบุชื่อ หรือแสดงข้อความ หรือการกระทำด้วยประการใดๆ อันจะทำให้รู้จักตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งเป็นจำเลย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

มาตรา 113 ในการโฆษณาไม่ว่าด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือ ซึ่งคำคู่ความข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ใดๆ ในคดีหรือคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ที่มีอำนาจพิจารณาคดีครอบครัว ห้ามมิให้ระบุชื่อ หรือแสดงข้อความ หรือกระทำการด้วยประการใดๆ อันอาจทำให้รู้จักตัวคู่ความ หรือทำให้เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียงเกียรติคุณของบุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือกล่าวถึงในคดี เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

มาตรา 131 ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา 93 มาตรา 98 หรือมาตรา 113 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

จะเห็นได้ว่า มาตราทั้ง 4 มีส่วนในการปกป้องเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด มิให้ตกเป็นเหยื่อของการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

ประมวลกฎหมายอาญา⁴

มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 327 ผู้ใดใส่ความผู้ตายต่อบุคคลที่สามและการใส่ความนั้นน่าจะเป็นเหตุให้บิดามารดา คู่สมรสหรือบุตรของผู้ตายเสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษดังบัญญัติไว้ในมาตรา 326 นั้น

มาตรา 328 ถ้าความผิดฐานหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนต์ ภาพหรือตัวอักษร ที่ทำให้ปรากฏไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียงหรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพหรือบันทึกอักษร กระทำโดยการกระจายเสียง หรือกระจายภาพหรือกระทำโดยข่าวประกาศด้วยวิธีอื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสน

มาตรา 421 การใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะทำให้เกิดเสียหายแก่บุคคลอื่นนั้นท่านว่าเป็นการอันมิชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา 423 ผู้ใดกล่าวหรือไซ่ข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความ อันฝ่าฝืนต่อความจริง เป็นที่เสียหายต่อชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของบุคคลอื่นก็ดี หรือเป็นที่เสียหายแก่ทางทำมาหาได้หรือทางเจริญของเขา โดยประการอื่นก็ดี ท่านว่าผู้นั้นต้องชดใช้สินไหมทดแทนให้แก่เขาเพื่อความเสียหายอย่างใดๆอันเกิดแต่การนั้น แม้ทั้งตนมิรู้ว่าความนั้นไม่จริงแต่หากควรจะรู้ได้

ผู้ใดส่งข่าวอันตนมิรู้ว่าเป็นความไม่จริง หากว่าตนเองหรือผู้รับสาส์นนั้นมีทางได้เสียโดยชอบในการนั้นด้วยแล้วท่านว่าเพียงที่ส่งข่าวสาส์นนั้น ทำให้ผู้นั้นต้องรับผิดชอบค่าทดแทนไม่

5 มาตรานี้ ป้องกันการตกเป็นเหยื่อเผยแพร่ของหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งมีโทษตั้งแต่ จำคุก 1 ปี ปรับสองหมื่นบาท ถึง จำคุก 2 ปี ปรับ สองแสนบาท จะเห็นได้ว่า สูงกว่าการป้องกันการตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน

⁴ พลประสิทธิ์ ฤทธิรักษา และ นคร พจนวาทะ . ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับประจักษ์ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญกิจ . 2523) .

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง⁵

มาตรา 32 ผู้ใดเป็นผู้ประพันธ์ บรรณาธิการหรือผู้พิมพ์ ผู้โฆษณาซึ่งหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์อัน ออกโฆษณาต่อประชาชน ไม่ว่าบุคคลนั้นจะรู้ถึงซึ่งข้อความหรือการออกโฆษณาแห่งหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์เช่นนั้นหรือไม่ ให้ถือว่าได้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่ง ในสองอย่างดังกล่าวต่อไปนี้

1. ไม่ว่าเวลาใดๆ ถ่าหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์เช่นนั้น ได้กล่าวหรือแสดงไม่ว่าโดยวิธีใดๆ ซึ่งข้อความหรือความเห็นอันเป็นการเปิดเผยข้อเท็จจริงหรือพฤติกรรมอื่นๆ แห่งคดี หรือกระบวนการพิจารณาใดๆ แห่งคดี ซึ่งเพื่อความเหมาะสมหรือเพื่อคุ้มครองสาธารณประโยชน์ ศาลได้มีคำสั่งห้ามออกการโฆษณาสิ่งเหล่านั้น ไม่ว่าโดยวิธีใดเพียงแต่สั่งให้พิจารณาโดยไม่เปิดเผยหรือโดยวิธีการออกโฆษณาโดยชัดแจ้ง

2. ถ้าเป็นหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ ได้กล่าวหรือแสดงไม่ว่าโดยวิธีการใดๆ ในระหว่างการพิจารณาแห่งคดีไปจนมีคำพิพากษาเป็นที่สุด ซึ่งข้อความหรือความเห็น โดยประสงค์จะให้ มีอิทธิพลเหนือความรู้สึกของประชาชน หรือเหนือศาลหรือเหนือคู่ความ หรือเหนือพยานแห่งคดี ซึ่งพอจะเห็นได้ว่าจะทำให้การพิจารณาเสียความยุติธรรมไป เช่น

ก. เป็นการแสดงผิดข้อเท็จจริงแห่งคดี

ข. เป็นการรายงานหรือเรื่องย่อหรือวิภาค ซึ่งกระบวนการพิจารณาแห่งคดีอย่างไม่เป็นกลาง และไม่ถูกต้อง หรือ

ค. เป็นการวิภาคโดยไม่ยุติธรรม ซึ่งการดำเนินคดีของคู่ความ หรือคำพยานหลักฐานหรือ นิสัยความประพฤติของคู่ความหรือพยาน ถึงแม้ว่าความเหล่านั้นจะเป็นจริง หรือ

ง. เป็นการชักจูงให้เกิดมีคำพยานเท็จ

⁵ พิชัย นิลทองคำ . ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง วิธีพิจารณาความอาญา พระธรรมนูญศาลยุติธรรม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ร.บ. ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับไปพลางนี้ด้วย แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2535 (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสยามพรี้นติ้งกรุ๊ป จำกัด . 2535) . หน้า 44 - 45

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ให้นำวิเคราะห้ศัพท์ที่ทั้งปวงในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2456 มาใช้บังคับ

สรุป ปัจจัยทางกฎหมายและจริยธรรม ที่มีลักษณะที่เอื้อต่อการสร้างเหยื่อจากการรายงานข่าว เมื่อทำการศึกษาเอกสารด้านกฎหมายและจริยธรรมของหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า

1. การตกเป็นเหยื่อเผยแพร่ของหนังสือพิมพ์รายวัน มีกฎหมายหมิ่นประมาณคุ้มครองอยู่ มีโทษจำคุกและปรับสินไหม ค่อนข้างสูง ด้านจรรยาบรรณนั้น ยังมีข้อห้ามข้อที่ 4.2 ซึ่งห้ามถ่ายภาพยานบนสถานีตำรวจทั่วราชอาณาจักร

2. การตกเป็นเหยื่อซ้ำซ้อน จำแนกตามลักษณะการนำเสนอ ดังนี้

2.1 การรายงานข่าวผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น แม้ในด้านกฎหมายจะไม่มีข้อห้ามหรือบทลงโทษ แต่ก็มี คำสั่งจากอธิบดีกรมตำรวจ ลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2515 " ห้ามหนังสือพิมพ์เผยแพร่ ภาพผู้หญิง (ทั้งเด็กและผู้ใหญ่) ที่เคราะห์ร้ายถูกข่มขืน เพราะจะทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ซ้ำเติมเข้าไปอีก " ซึ่งบรรจุอยู่ใน จรรยาบรรณของช่างภาพ ข้อที่ 5 แต่จากการวิเคราะห์พบว่า แม้จะหลีกเลี่ยงไม่เสนอภาพโดยตรง โดยการใส่แถบดำเล็กๆคาดลูกตามผู้เคราะห์ร้ายไว้ หรือการสมมุติชื่อของผู้เคราะห์ แต่ใส่ ชื่อ - นามสกุล จริงของบิดามารดา และที่อยู่จริง ก็ไม่อาจทำให้ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นหลุดพ้นจากการ ตกเป็นเหยื่อของสังคม ต้องได้รับความอับอาย ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากการรายงานข่าวในลักษณะนี้

เนื่องจากไม่มีบทลงโทษตามกฎหมาย หรือ บทลงโทษในกรณีละเมิดจรรยาบรรณของช่างภาพ หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นๆ ประกอบกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจบนโรงพัก มิได้เอาใจใส่กับคำสั่งของอธิบดีกรมตำรวจ หรืออาจเป็นเพราะเกิดความเกรงใจนักข่าว หรือเป็นเพราะ เกรงว่าจะถูกกล่าวหาว่า ไม่ให้ความร่วมมือกับสื่อมวลชน และพยายามปิดกั้นข่าวสาร หรืออาจเกิดจากความสนิมสนมกับนักข่าวมาเป็นเวลานาน จึงไม่ได้ห่วงตึงในส่วนที่ควรกระทำ จึงพอสรุปได้ว่า เหตุเกิดจาก นักหนังสือพิมพ์เพิกเฉยต่อจรรยาบรรณ และเพิกเฉยต่อคำสั่งของทางการ ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ละเลยต่อหน้าที่ของตนเองเช่นกัน สิ่งต่างๆเหล่านี้เอื้อให้เกิดการรายงานข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวต้องตกเป็นเหยื่อ

2.2 การรายงานข่าวผู้เคราะห์ร้ายที่เสียชีวิตไปแล้ว การเสนอภาพในลักษณะ
อุจาดตา หวาดเสียว สยดสยอง นั้นไม่มีกฎหมาย และกฎหรือจรรยาบรรณใดมาควบคุม

2.3 การรายงานข่าวของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนก็เช่นกัน ได้มี
จรรยาบรรณสำหรับช่างภาพหนังสือพิมพ์ข้อ 1, 2, 3, 4, 5 และ 8 ควบคุมอยู่ แต่ไม่มีบทลงโทษใน
กรณีละเมิด ส่วนในด้านกฎหมายควบคุมการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ได้แก่ พระราช
บัญญัติการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนและครอบครัว
แต่บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนไม่มากนัก เมื่อเทียบกับ การตกเป็นเหยื่อเผยแพร่

ตัวอย่างการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน

คดีของ 3 นักเรียนอาชีวะ ชื่อดัง พบว่า หนังสือพิมพ์ ได้รายงาน ว่า "..... คนร้าย
คนแรกชื่อ นายปวิวัฒน์ หรือ เบิร์ต กิจนธิ อายุ 18 ปี อยู่บ้านเลขที่ 8/2 คอนโดเมืองทองธานี ที่5
ต.บ้านใหม่ อ.ปากเกร็ด คนที่สอง ชื่อ นาย สานิตหรือ บอนด์ อุทิศผล อายุ 16 ปี อยู่บ้านเลขที่ 5
หมู่บ้านวัฒนานิเวศน์ ถนนสุทธิสาร ซอย 5 เขตห้วยขวาง กทม. ....ส่วนคนสุดท้าย ชื่อ นาย
อุทัย หรือ อ้น เทียนทอง อายุ 17 ปี ....." (ไทยรัฐ 1 กุมภาพันธ์ 2540)

จากอายุที่ปรากฏ จะเห็นได้ว่าผู้กระทำผิด เป็น เยาวชน คือบุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปี
บริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ ซึ่งมี กฎหมาย มาตรา 93 ใน พระราชบัญญัติจัดตั้งศาล
เยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 คุ้มครองอยู่ แต่
หนังสือพิมพ์ได้ละเมิดกฎหมาย โดยระบุชื่อและนามสกุล ของเยาวชนผู้กระทำผิด

ในมาตรา ที่ 131 ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดี
เยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2543 บัญญัติว่า " ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 93 98 หรือ 113 จะต้องระวาง
โทษจำคุก ไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ " จะเห็นได้ว่า โทษที่
บัญญัติไว้ นั้นไม่มากนัก ทำให้หนังสือพิมพ์เพิกเฉยต่อกฎหมายบ้านเมือง และปัญหาที่มีอีกว่า
ใครจะเป็นผู้รักษาประโยชน์อันนี้ของเด็กและเยาวชน ใครจะเป็นผู้ฟ้องร้องเอาผิดกับหนังสือพิมพ์
ที่รายงานข่าว และปกป้องสิทธินี้ ของเด็กและเยาวชน คนของรัฐ เช่น ตำรวจ อัยการ หรือ คน
ขององค์กรเอกชนต่างๆ เช่น มูลนิธิเด็ก ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ใครจะเป็นตัวแทนฟ้องร้อง
หนังสือพิมพ์ ใครจะให้ความเป็นธรรมแทนเด็กและเยาวชนเหล่านี้ หรือว่าเป็นผู้ปกครองของเด็ก
และเยาวชน ซึ่งก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะการรายงานข่าวลักษณะนี้ไม่ได้เกิดเป็นครั้งแรก แะ ได้

มีมานาน จน กลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสังคมไปแล้ว นักหนังสือพิมพ์บางคนอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่า เป็นเรื่องผิดกฎหมาย

จรรยาบรรณสำหรับช่างภาพหนังสือพิมพ์ที่บัญญัติไว้ แต่ดูเหมือนไม่มีผลต่อการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ กฎเกณฑ์หรือกฎหมายเหล่านั้น เปรียบเสมือนเสือกระดาษ ไม่ได้สร้างความยำเกรงให้กับใครๆ เจ้าหน้าที่ของรัฐก็เพิกเฉยต่อการละเมิดกฎหมายนี้ แม้กระทั่งองค์กรเอกชนต่างๆ ที่ก่อตั้งขึ้นมา เพื่อเด็กและเยาวชน ก็ไม่ได้ใส่ใจในเรื่องของการปกป้องสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอย่างแท้จริง องค์กรเหล่านี้ส่วนใหญ่ เน้นไปในทางปกป้อง เด็กและเยาวชนที่ถูกละเมิดทางเพศ โดยลืมนึกไปว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ก็ตกเป็นเหยื่อได้เหมือนกัน ปลอ่ยให้หนังสือพิมพ์รายงานข่าว ไปในลักษณะที่สร้างกระแสสังคมร่วมกันให้ประณามเด็กเหล่านี้ สร้างอคติให้กับ สังคม และดูเหมือนทุกฝ่ายจะพากันปิดประตูอนาคตของเด็กเหล่านี้โดยสิ้นเชิง เนื่องจากคิดว่าเมื่อกระทำผิดก็สมควรถูกลงโทษ หนังสือพิมพ์ จึงได้ จึงลืมบทบาทหน้าที่ของสื่อในเรื่องของความเป็นกลาง และการไม่นำเอาอคติส่วนตัว มาใช้ในการรายงานข่าว

สรุป การรายงานข่าวในลักษณะต่างๆ แม้บางเรื่องจะไม่มี การควบคุมจากภาครัฐ โดยจริยธรรม และความรับผิดชอบต่อสังคมแล้ว หนังสือพิมพ์จึงต้องมีความตระหนักในการรายงานข่าว การควบคุมกันเองก็เป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะมี เมื่อไม่มีการควบคุม ย่อมเกิดปัญหา หนังสือพิมพ์เองเมื่อหวังเพียงแค่อยอดขาย หรือความสนใจในการทำข่าว แน่แน่นอนผลร้ายย่อมตกอยู่กับผู้ตกเป็นข่าว รวมทั้งผู้อ่านหรือผู้รับสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กและเยาวชน